

Εβδομάς

ΔΡ.

ΑΘΗΝΑΙ. 15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1927.

ΑΡΙΘΜ. 1

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Νοταρά, 15, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:
ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ:
ΔΡΑΧΜΗ 1 ΔΡΑΧΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Εσωτερικού: Δρ. 50
Εξωτερικού: Σελ. 10 ή Δολ. 3Τὰ χειρόγραφα καὶ αἱ φωτογραφίαι
δὲν ἐπιστρέφονται.Μεταξύ μας
Ο ΣΚΟΠΟΣ ΜΑΣ

Επειτα ἀπὸ τὸν χειμάρρον τῆς τελευταίας περιοδικομανίας, ἡ ἰδέα τῆς ἐκδόσεως περιοδικοῦ δὲν θὰ μᾶς εἴλκυε καθόλου, ἐὰν δὲν ἐπρόκειτο νὰ πληρώσωμεν ἓνα αἰσθητὸν κενὸν τοῦ περιοδικοῦ τύπου μας. Φιλοδοξοῦμεν νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ἓνα περιοδικὸν ἀριστητάτης ἐμφανίσεως καὶ ἐκλεκτοῦ περιεχομένου, ἀντὶ τῆς προσίτης εἰς ὅλους.

Αἱ σημεριναὶ κατὰ πλεονεξία πρὸδοι τῆς τυπογραφικῆς τέχνης, ἀντικαταστήσονται παντὸς τῆς ἐργασίας χερός διὰ τῶν μηχανῶν εἰς τὴν στοιχειοθέτησιν, ἐκτύπωσιν, διπλωμα καὶ ἐν γένει παρασκευῇ τοῦ ἐντύπου, μᾶς ἔδωσαν τὰ ωραϊότερα, πλουσιώτατα καὶ καλλιτεχνικώτατα σύγχρονα ἐρωπαϊκά περιοδικά, ἀντὶ τῆς ἀπολύτως προσίτης εἰς ὅλους. Οἱ δὲ Ἀμερικανοί, οἱ ὁποῖοι παντοῦ φθάνουσιν εἰς τὰ ρεκόρ, κατάρθωσαν νὰ παρουσιάσουν, τὸ περίφημον «Saturday Evening Post» μὲ διακοσίας σελίδας, εἰς σῆμα μέγιστον ἐπὶ χάρτον λευκώματος μὲ ὑπερτεράκοντα τριχωμίας εἰς ἑκάστον τεύχος, ἀντὶ 5 σέντς, ἥτοι κάτω τῶν τεσσάρων σημερινῶν δραχμῶν.

Χωρὶς βεβαίως νὰ παρακινδυνεύωμεν εἰς ἀδύνατους συγκρίσεις, ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι τὴν ἀριότητα τοῦ περιεχομένου τῆς «Εβδομάδος» ἔγγινονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐκλεκτῶν τακτικῶν συνεργατῶν μας κ. κ. Παύλου Νισβάνου, Παντ. Χόρν Διμ. Βουτυρά, Διον. Κοκκίνου, Σοφίας Σπανοῦδης, Γεω. Σπαταλά, Κλ. Παράσχου, Ἀλεξάνδρου Μανρογένη (Εσμεράλδας), Γεω. Ἀρι. Ν. Λάσκαρη, Κ. Φαλταίτης, Ν. Καστανάκης καὶ πλείων ἄλλων διακεκριμένων λογοτεχνῶν καὶ καλλιτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀληθινὸν ἐνθουσιασμὸν προσφέρθησαν νὰ συνεργασθῶσιν εἰς τὴν ἐπιτεῦξιν τοῦ ὁραίου αὐτοῦ σκοποῦ.

Τὴν δὲ τελειότητα τῆς ἐμφανίσεως ἔγγινονται τὰ ἀριστα τεχνικά καὶ μηχανικά μέσα ἅτινα ἀφαιρῶς διαθέτει ἡ «Εβδομάς».

Πλὴν ὅμως τῆς λογοτεχνικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς βλῆς τοῦ περιοδικοῦ, κῆριον χαρακτηριστικὸν τοῦ θὰ εἶναι καὶ ἡ διαρκὴς παρακολούθησις τῆς ἐπικαιρότητος. Μέσα εἰς τὰς σελίδας του θὰ παραλαβῇ ὅτι νέον καὶ ἀξιοσημειώτων συμβαίνει εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἔξω κόσμον.

Εἰδικαὶ σελίδες διὰ τὰς Κυρίας, τὴν Κοσμικὴν μας κίνησιν, τὴν Μόδαν, τὸν Ἀθλη-

ΔΩΡΕΑΝ
ΒΙΒΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς πανηγυρικῆς ἐνάρξεως τῆς ἐκδόσεως τῆς «Εβδομάδος» ἐσκέφθημεν νὰ δώσωμεν ὡς ἀναμνηστικὸν δῶρον ἀπὸ ἓνα βιβλίον εἰς κάθε ἀναγνώστην μας.

Ἡ διανομὴ θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς: Εἰς τὴν προτελευταίαν σελίδα τοῦ φύλλου μας ὑπάρχει μικρὸν δελτίον μὲ τὸν αὐξοῦντα ἀριθμὸν τοῦ φύλλου. Τὸ δελτίον αὐτὸ κάθε ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ τὸ ἀποκόψῃ· εἶναι ἄλλως τε εἰς τοιαύτην ὁδὸν τοποθετημένον ὥστε νὰ μὴ καταστρέφεται τὸ φύλλον. — Τοιαῦτα δελτία θὰ δημοσιεύονται εἰς κάθε φύλλον, οὕτως ὥστε εἰς ἓνα μῆνα θὰ δημοσιεύθωσιν 4 (ὅπ' ἀριθμοὺς 1, 2, 3 καὶ 4). Ἔτσι κάθε ἀναγνώστης θὰ μπορῇ νὰ συγκεντρώσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς 4 δελτία. Εἰς τὸ μεταξὺ ὅμως πρέπει νὰ συνεννοηθῇ καὶ μὲ ἄλλους ἀναγνώστας μας ἢ νὰ φροντίσῃ καὶ ἄλλοι φίλοι του νὰ γίνουν ἀναγνώσταις μας καὶ νὰ μαζεύουν τὰ δελτία. Ὅταν δὲ συγκεντρωθῶσιν 10 ἀναγνώσταις πού θὰ καθεὶς των θὰ ἔχη 4 κατὰ ὁρίαν δελτία, πρέπει νὰ τὰ στείλουν ὁμοῦ εἰς τὰ γραφεῖά μας (Νοταρά 15, Ἀθήναι) εἰς ἓνα φάκελλον μαζὺ μὲ τὰ ὀνοματεπώνυμά των καὶ τὰς ἀκριβεῖς διευθύνσεις των, ὡς καὶ δρ. 2,50 δι' ἑκάστον βιβλίον δι' ἑξῶς ἀποστολῆς.

Κάθε ἀναγνώστης πού θὰ στείλῃ ἔτσι τὰ 4 δελτία του θὰ πάρῃ καὶ ἀπὸ ἓνα βιβλίον ἀξίας 25 δραχμῶν. Δηλαδή οἱ 10 ἀναγνώσταις, πού θὰ στείλουν τὰ 40 δελτία μαζί, θὰ λάβουν 10 βιβλία.

Προσοχὴ ὅμως τὰ δελτία νὰ στέλλονται ὅπως γράφομεν καὶ ὅχι χωριστὰ ἑκάστον ἀναγνώστην ἢ χωριστὰ ἑκάστον φύλλον, διότι τότε δὲν θὰ λαμβάνονται ὅπ' ὅροι.

Τὰ βιβλία πού θὰ μοιράσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας εἶναι τὰ ἑξῆς δύο:

ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ: ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ: ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Κάθε ἀναγνώστης, μαζὺ μὲ τὸ ὄνομά του, πρέπει νὰ σημειώσῃ καὶ ποῖον ἀπὸ τὰ δύο βιβλία ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ ὡς δῶρον. Εἶναι ἐλευθερὸς νὰ ἐκλέξῃ.

τιμὸν, τὸν Κινηματογράφον, τὰ γεγονότα τῆς στιγμῆς πλουσιῶς καὶ καλλιτεχνικῶς ἐκνοησθημένα, θὰ συμπληρῶνουν τὸ ὅλον. Ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ ἀναγνώσταις μας θὰ εὐρουν εἰς τὴν «Εβδομάδα» τὴν ἀπόδειξιν καὶ ἐπιβεβαίωσιν τῶν λόγων μας.

Ἡ πολυχρῶμος εἰκὼν μας

Πῶς σὰς φαίνεται ἡ πολυχρῶμος εἰκὼν μας τῆς πρώτης σελίδος; Εἶναι ἓνα λεπτὸ καὶ χαριτωμένο ἔργο Ἀγγλοῦ ζωγράφου, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαίτητα. Βέβαια κατὰ τὴν μυθολογίαν οἱ Φαῖνοι, — οἱ παρὰ ὁδοὶ αὐτοῦ θεοὶ μὲ τὰ κερατὰ καὶ τὸ κεφάλι, — ἦσαν ὅλοι ἀρσενικοί. Ἀλλὰ τώρα, πού τὰ κορίτσια μας ἔγιναν εἰς ὅλα ὁμοία μὲ τ' ἀγόρια, τώρα πού κατνίζον, πού τρέχουν μόνον στοὺς δρόμους, πού καταγίνονται στὰ σπῶρ, πού κόβουν τὰ μαλλιά τους ἀλὰ-γαρῶν, θὰ ἦσαν ἀδίκαια νὰ μὴν ἀνακατεῖνουμε πρὸς χάριν τους καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας. Ἔτσι ὁ ἀρχαῖος Φαῖνος μετεβλήθη καὶ αὐτὸς σὲ κορίτσι. Κ' ἔγινε κομψὸς, νόστιμος, χαριτωμένος... Καὶ ξεπροβάλλει στὴν πρώτη σελίδα μας μὲ τὴν εὐγενή του, γάμοσιν στὰ σταφύλια αὐτῆς τῆς ἐποχῆς, πού ὁ χυμώδης καρπὸς τοῦ Βάκχου μᾶς ἀποχαιρετᾷ καὶ μᾶς χαρίζει τὸ νέο ρομπινένιο κοκκινέλι του.

Τὰ κλισιὰ τῆς ὥραιας αὐτῆς εἰκόνος ὡς καὶ ὅλα τ' ἄλλα τοῦ φύλλου μας, κατεσκευάσθησαν ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην τοιχογράφον κ. Ε. Χαλκιδόπουλον.

Οἱ σύγχρονοι ἔρωτες

Ἀγατοῦμε σήμερον ἢ δὲν ἀγατοῦμε; Εἶνε συχνὸ τὸ συγκλονιστικὸ ἐρωτικὸ πάθος μὲ τὴν βαθεῖαν ἀγάπην, πού ἄλλοτε ἔδενε δύο ὑπάρξεις γὰ ὅλη τὴν ζωὴν; Ἡ ὁ ἔρωτας θὰ εἶναι γυναικία, ὅταν πρόκειται γὰ ἄντρα, ἢ γὰ μᾶλλον ἄντρα ὅταν πρόκειται γὰ μᾶλλον γυναικίαν, εἶνε μὰ διαβατικὴ ἀπόλαυσις, τὸ καπρίτσιο λίγου καροῦ, πού γρήγορα χροαίνεται καὶ ζητεῖ τὴν ἀλλαγὴν; Καὶ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ ὀφείλεται σὲ μὴ ἀπογοητεῖται ἀπὸ τὸ πρόσκαιρον πού ἀγαπᾷται κανεῖς, εἶνε δηλαδή μὴ εἰδικὴ περιπτώσις, ἢ εἶνε γενικώτερο φαινόμενον;

Αὐτὰ τὰ θέματα καὶ πολλὰ ἄλλα συναφῆ ἐρευνᾷ καὶ παρέχει σπαρακτιστὲς τίς ἀπόψεις

των ἀπάνω στὴ σύγχρονη πραγματικότητα τὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Διονυσίου Κοκκίνου «Με ἔρωτα χωρὶς ἀγάπην», πού ὁ ἐκλεκτὸς λογοτέχνης, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Κυρίας μὲ τὸ ἄσπρο τ' ἄλγο» καὶ τῆς «Μυστικῆς φιλίας» τοῦ ἔγραψεν ἐπιτήδες διὰ τὴν «Εβδομάδα».

Οἱ ἀναγνώσταις μας συνεργάταις μας

Οἱ ἀναγνώσταις μας καὶ αἱ ἀναγνώστριάς μας, ἂς μᾶς στέλνουν τὴν συνεργασίαν τους μὲ ὅλο τὸ θάρρος. Ἐμεῖς ὅλα τὰ χειρόγραφα θὰ τὰ παραδίδουμε σ' ἐμπροσθὴν ἀπὸ λογίους συνεργάτας μας, πού θὰ τὰ κρίνῃ, καὶ κατὰ τὴν «Ἀλληλογραφίᾳ» θ' ἀπαντήσωμεν σύντομα εἰς ὅλους. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητοι οἱ ἀκόλουθοι ὅροι:

1) Ὅλα τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ ἦναι γραμμένα μόνον ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τοῦ χαρτοῦ. 2) Κάθε λογοτέχνημα ἢ ἄλλο κομμάτι συνεργασίας, πρέπει νὰ ἔχῃ ἀπὸ κάτω τὸ ὄνομα καὶ τὴν ἀκριβὴ διευθύνσιν τοῦ ἀποστολέως. Ἄν μεταχειρίζεται ψευδώνυμον, πρέπει ἀπαραίτητα νὰ σημειώσῃ γὰ μᾶς καὶ τὸ ὄνομά του, πού θὰ κρατηθῇ μυστικόν, ἂν τὸ ἐπιθυμῇ.

3) Ἡ ἀποστολλομένη συνεργασία ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ νὰ συνοδεύεται μὲ τάλληρα, ὅπως γίνε-ται εἰς ἄλλα περιοδικά.

Δεχόμεθα προσεῖς φωτογραφίας γεγονότων, τοπειῶν κλπ. Αἱ καλλιτέχναι θὰ δημοσιεύονται μαζὺ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

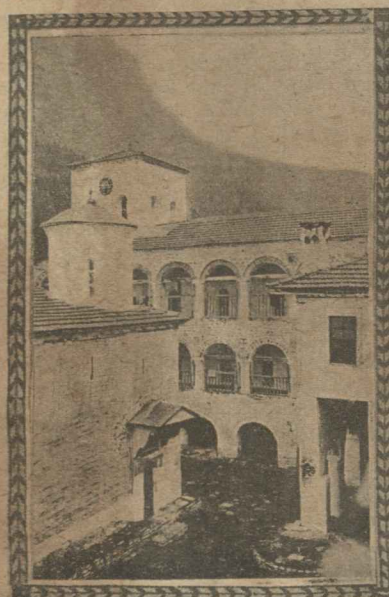
Ι. Κωστόπουλον. Ἐνταῦθα. Αὐτὸ πού προτείνετε εἶναι, καθὼς βλέπετε, εἰς τὸ πρόγραμμά μας. Θὰ δημοσιεύῃ ἡ μία ἀπὸ τὰς φωτογραφίας. — Ἀνδρ. Γεωργίου. Ἐνταῦθα. Βεβαίως. Ἄν εἶναι ἐπικαιρὸν τὸ θέμα, θὰ προτιμηθῇ ὡς πὺν ἐνδιαφέρον. — Ι. Σ. Ἐνταῦθα. Τὸ σταλὲν θὰ τεθῇ ὑπὸ κρίσιν. — Ἀθ. Λ. Μαρξοῦδην. Θεσσαλονίκη. Οἱ ὅροι σας δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνουν δεκτοί. Ἀκοῦμεθα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἰς τὴν σύντομον συνεργασίαν τῶν φίλων ἀναγνωστῶν μας τῶν ἐπαρχιῶν. — Π. Βιδ. Ἐνταῦθα. Εἰσέθισαν ὑπὸ κρίσιν. — Ντ. Νικ. Ἐνταῦθα. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον. — Ληδαν Καρ. Ἐνταῦθα. Εἰσέθισαν ὑπὸ κρίσιν. — Μ. Τσαγκαρόλην. Εὐχαριστοῦμεν. Αἱ σκέψεις σας ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΥ ΑΝΕΒΗΣΑΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗΝ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΣ ΠΟΥ ΦΟΡΟΥΝ ΑΝΔΡΙΚΑ ΡΟΥΧΑ ΚΑΙ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑ ΣΠΟΡΤ

Μπορεῖ ἀκόμη νὰ μὴν ἐξάλασεν ὁ κόσμος, ὅπως δεδαῖωνουν οἱ γεροντότεροι — μὰ πάντα τὰ πράγματα ἔχουν κάπως ἀναποδογυρισθῇ. Ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ἄνδρες καθήμεθα στὸ

Τὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, πού εὐρίσκεται εἰς τὴς πλαγίαις τοῦ Ὀλύμπου εἰς ὕψος 750 μέτρων.

γραφεῖο μας ἢ στὸ καφενεῖο, — μερικοὶ τραβοῦν καὶ ναργιλέ! — τὰ κορίτσια μας θριαμβοῦν στὰ σπῶρ, νικοῦν στὸ στίβον τοῦ Σταδίου καὶ στὴς κοῦρσες, καὶ ἀνεβαίνουν στὴς πύλ ἀπλοῖστας κορυφῆς τῶν βουνῶν. . . . Τώρα πάλι μᾶς ἔβαλαν τὰ γυαλιὰ τὰ κορίτσια μας. Ἀφοῦ ἡ δις Βερνίκιον ἔτρεξε στὴς κοῦρσες, ἀφοῦ μὰ ὅμως κορίτσιον ἔλαβε μέρος στοὺς τελευταίους Ἀγῶνας τοῦ Σταδίου, τώρα δύο γνωστότατα κορίτσια μας ἀνέβηκαν στὴν πύλ ὡς κορυφῇ τοῦ Ὀλύμπου, ἐκεῖ ὅπου πῶς γυναικεῖο δὲν ἐπάτησε ποτέ. . . . Τοῦλάχιστον θνητῆς γυναικῆς, γιὰτὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔστειλαν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Ἥωα. . . .

Τὰ δύο αὐτὰ θανματοῦργα κορίτσια μας εἶναι ἡ δις Ἐφη Νομίδου, φοιτήτρια ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν, καὶ ἡ δις Τούλα Ἀποστολοπούλου, τμηματάρχης τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης, Ἀθηναία. Ἡ τρομερὴ αὐτὴ δρειδάτιδες, ἀφοῦ ἀνέβησαν στὴν κορυφῇ τῆς Πεντέλης, τοῦ Ἀκροπολίνου, τοῦ Πάριου καὶ ἄλλων βουνῶν, ἀπεφάσαν νὰ λάβουν μέρος καὶ στὴν ἀνάβασιν τὸν Ὀλῆμον. Σ' αὐτὴν ἔλαβαν μέρος καὶ ἀρκετοὶ ξένοι Ἀπανισταὶ ὑπὸ τὸν κ. Μπουρανό.

Ἀλλὰ οἱ Ἑλληνες ἀνέβησαν πρῶτον στὴν ψηλότερη κορυφῇ τοῦ βουνοῦ, δηλαδή στὸ Μύτικα, πού μετωνομάσθη τώρα Πάνθεον, ὕψους 2918 μέτρων. Οἱ Ἑλληνες αὐτοὶ ἦσαν οἱ κ. κ. Δεμετίτσας, Ἀποστολοπούλου καὶ Γρηγοράδης, μέλη τοῦ Ἑὸδοιοκοῦ Συνδέ-

σμου. Αὐτοὶ ἔπθραν καὶ τὴς μοναδικῆς φωτογραφίης πού δημοσιεύομεν. Ἀμέσως κατόπιν αὐτῶν ἔφθασαν στὴν τρομερότερη κορυφῇ τὰ δύο κορίτσια καὶ ἔπειτα οἱ πύλ δεινοὶ Ἑλβετοὶ Ἀπανισταί.

Ὅλα αὐτὰ μὲ πολλὴ χάριν καὶ χαρὰ μᾶς τὰ διηγήθησαν καὶ τὰ διηγούνται οἱ δύο δεσποινίδες. Καὶ ἡ δις Ἀποστολοπούλου προσθέτει γοργῶς κ' ἐνθουσιάζει καὶ τὴς προσωπικῆς τῆς ἐντυπώσεως:

— Ὁ Ὀλῆμος τάχει ὅλα! Τὴν δημοφιλῆ καὶ τὴν ἀγνὴ καὶ πλούσια ποίηση, τὴν κούραση καὶ τὸ ξεκούρασμα, τὴν τραχύτητα καὶ τὴν ἀπαλότητα, τὸ χροῖμα, τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν ἀπλότητα, τὴν συγκίνησιν τὴν ἀγορία καὶ τὸ θέλητρο, τὸν κίνδυνον σὲ κάθε πέτρα πού γλιστρᾷ σὺν νάται λαδομένη καὶ τὰ βάραθρα πού εἶναι διαρκῶς γύρω-γύρω καὶ συχνὰ σοῦ φέρουν ὕλη-γὸ νὰ τὰ κοιτάξῃς. . . . Τὸν κίνδυνον

Αἱ τρεῖς ὑψηλότεραι κορυφαὶ τοῦ Ὀλύμπου, ὅπου ἀνέβησαν αἱ Ἑλληνίδες ἀπανισταί. Στὸ μέσ. ἡ ὑψηλότερα κορυφὴ Πάνθεον (Μύτικας) ὕψους 2918 μέτρων, δεξιὰ Σκόλιον ὕψους 2910 μ. καὶ ἀριστερὰ Θρόνος Λιὸς ὕψους ὁμοῦς 2910 μ.

δίπλα στὸ αἰσθητὴ τῆς ἀσφαλείας, δίπλα στὸ αἰσθητὸ τοῦ λυτρωμοῦ, τοῦ ἀνθρώπου πού βρίσκεται ἔξωφρα σ' ἓνα πλάσιον καταληλθιστόν γιὰ τὴν ψυχὴ καὶ γὰ τὸ δνεῖρό του. . . . Ἀπὸ τὸν Ὀλῆμον τέλος βλέπει κανεῖς ὅλην τὴν σκεδὸν τὴν Ἑλλάδα. . . . Φαίνεται ἀπὸ κεῖ πάνω ἡ Μακεδονία, ἡ Ἥπειρος, τὸ Πήλιον, τὸ Ἄγιον Ὄρος, τὰ νησιά.

Ἡ δις Νομίδου μᾶς ἐξέθεσε σύντομα τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἔτσι: — Τὸ θέαμα ἀπὸ τὴν κορυφῇ τοῦ Ὀλύμπου ἦτο μαγευτικώτατον. Πολλὴν γεωγραφίαν δὲν ἔχω γὰ νὰ σὰς πῶ τί φαίνεται ἀπὸ ἐκεῖ πάνω. Λένε ὅτι φαίνεται καὶ ἡ Σερβία ἀκόμη ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ δεβασίσω. Ἀληθινὰ ἡ ἀνάβασις αὐτὴ ἄξιζε πολὺ. Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τὴν μεγαλοπρέπειαν αὐτοῦ τοῦ βουνοῦ. Προσθὲς ἔκαμα ἐκδρομὴν στὴν Πάριον. Ἀλλὰ δὲν μού ἐφάνη πᾶ τίποτε. . . . Τὸ σὸν Ὀλῆμος μὲ ἔχει ἐκπλήξῃ. . . . Ἡ μεγα-

λοπρέπεια τοῦ καὶ αἱ φυσικαὶ τοῦ καλλοῦναι εἶναι ἀφάνταστα! . . . Εἶδαμε ἀπὸ τὴς πλαγίης τοῦ καὶ τρεῖς ἀνατολὲς ἡλίου. Κάθεμὰ διαφορετικῇ, μὰ ὅλες θανμαστές!

Τὸ θριαμβευτικὸ αὐτὸ κατόρθωμα τῶν δύο δεσποινίδων, σημειῶναι ἓνα νέον σταθμὸν στὴν πρόδοον τοῦ σπῶρ στὴν Ἑλλάδα. Τὰ κορίτσια μᾶς προχωροῦν πᾶ μὲ μεγάλα δῆματα γὰ νὰ φθάσουν στὸν ἀθλητισμὸν τῆς ὁμόφυλός τους Ἀμερικανίδες, Ἀγγλίδες καὶ Γερμανίδες. Φοροῦν—χωρὶς φόβον πᾶ καὶ ντροπὴ—ἀνδρικά ρούχα, καὶ ἐπιδίδονται εἰς ὅλα τὰ σπῶρ πού ὡς χθὲς τὰ θεωροῦσαμεν ἀνδρικά. . . . Ἔτσι καὶ αἱ διδὲς Νομίδου καὶ Ἀποστολοπούλου, σπῶρ-γυρῶν ἀπὸ τὴς καλλιτέρες, φοροῦν ἀνδρικά ρούχα.

Μὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτὲς πού φοροῦν ἀνδρικά παντελόνια στὴς ἐκδρομῆς. Εἶναι καὶ ἄλλα μέλη τοῦ Ἑὸδοιοκοῦ Συνδέσμου ἀνήκοντα στὸ ὅραϊον φύλον.

Ρωτήσαμε προσθὲς μὰ ἀπὸ τὴς δεσποινίδες αὐτῆς τὴν αἰτία τῆς ἀνδροποιήσεώς των, καὶ ἐκείνη πρόθυμη μᾶς ἐξήγησεν ἔτσι τὸ πρᾶγμα:

— Καθὼς καταλαβαίνετε, δαδίζουμε ἔτσι πὺν ἐλευθερία. Δὲν ἔχῃ ἐμποδίζει ὁ ποδόγυρος τοῦ φρουστάνου. Ἐξ ἄλλου εἰς τοὺς ἀποτόμους ἀνηφόρους, μποροῦμε νὰ προχωροῦμε χωρὶς καμμίαν φροντίδα ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Ἡ

Δύο ἀπὸ τὰς Ἑλληνίδας πού ἀνέβησαν εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ Ὀλύμπου, πλάι εἰς τὴν βροχὴν τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Καθὼς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, φοροῦν ἀνδρικά ρούχα. (Φωτογραφίαι τοῦ Ἑὸδοιοκοῦ Συνδέσμου)

κλειστὴ κλειστὰ μᾶς ἀπαλάσσει ἀπὸ τὸν φόβον καὶ ἀπὸ τὴν ντροπὴν τῶν ἀνδρικῶν ἐλεμμάτων, ἀκούσιον τίς πὺν πολλὰς φορές, μὰ—γιὰτὶ δχι;— καὶ ἐκουσίον. . . . Ἐξηγοῦμαι; φ.

ΓΑΛΛΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΞΕΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ

ΤΟΥ ALFRED
CAPUS

Κάθε φορά που άκουω να γίνεται λόγος για τοκογλύφους, συλλογίζομαι τον μάρμα Λεμπρέν. Ήταν ένας πενήνταχρονος και είχε ύψος γέρο-στρατιωτικού. Ήταν ο τελευταίος του πελάτη. Και τώρα ξη αποτραβηγμένος στην Νορμανδία, σ' ένα δυο κτήμα, το οποίο του έκμεταλλεύεται.

Κάθε πρωτοχρονιά δεν λημονούσε να του στείλει την κάρτα του με δυο τρεις ευγενικές λέξεις.

Όταν τον γνώρισα, εργαζόμουν στο Χρηματιστήριο, σ' ενός μεσίτη. Οι δουλειές όμως δεν πήγαιναν καλά. Είχαμε στο γραφείο μερικοί αχάριοι, που ζούσαμε αρκετά άσχημα από οικονομική απόψεως. Συχνά χρειαζόμουν χρήματα, και μία μέρα έφωδισα μ' ένα συστατικό γράμμα, πήγα και δόξα τον μάρμα Λεμπρέν, σ' ένα καφενείο των μουλνάρ. Ήταν από δυο-τρία ραντεβού ο Λεμπρέν μου δάνεισε τέλος τα χρήματα που του ζήτησα, λέγοντάς μου:

— Παράτησα αυτό του είδους τις εργασίες, άλλ' αφού σ' ασπάζει ένας παλιός μου πελάτης και επειδή η φρισιονομία σας μου λέγει ότι είστε τίμιος άνθρωπος, σ' ασπάζω το δάνειο.

Τού υπέγραψα τα γραμμάτια του, και έπειτα πρόσθεσε:

— Όταν θέλουμε να με ιδείτε, βρισκόμαι εδώ κάθε μέρα απ' τις πέντε ως τις έπτά, εκτός απ' τις Κυριακές και τις γιορτές.

Όταν έληξε η προθεσμία των γραμματίων, δεν τα εξώφλησα και πήγα να τον δω για να του ζητήσω συγγνώμη.

— Τό ήξερα από πριν, νέ μου φίλε, μου είπα χαμογελώντας. Οι νέοι της ηλικίας σας δεν πληρώνουν ποτέ στην προθεσμία. Και γι' αυτό δεν σ' ενοχλώ. Μου είπατε ότι τα έξοδα τούτη τη φορά. Άλλωστε έχω εμπιστοσύνη σε σας. Μόνο δουλεύετε, δουλεύετε γαρά. Δουλειά!... Αυτό είναι το πάν!

Έκανα μία χειρονομία που δεν άφηνε καμία αμφιβολία στον άφορο το ζήτημα αυτό.

— Έλατε λοιπόν να με ξαναδείτε αύριο, μου είπε.

Η σκέψις που έκανε την νύχτα ήταν άσφαλως ενοχική για μένα, γιατί την άλλη μέρα, τον ήρα καθισμένο μπροστά στο συνηθισμένο τραπέζι του καφενείου. Μου πρότεινε να κάνω με μία παρτίδα ντόμινο, κι' αφού τελείωσε το παιχνίδι μου δάνεισε πάλιν, έναντι της υπογραφής μου, ένα αρκετά στρογγυλό ποσό.

Τους μήνες που ακολούθησαν, η μικρή αυτή σκηνή επανέληθε πολλές φορές. Και έτσι έφτασα να χρωστώ ένα σημαντικό ποσό στον μάρμα Λεμπρέν. Είχε περάσει η πρωτοχρονιά και έπωφελομένος της ευκαιρίας αυτής πήγα να τον χαιρετήσω στο σπίτι του, γιατί μου είχε γίνει πολύ συμπαθητικός. Με δέχθηκε με καλωσύνη, μα ως τόσο δεν παρέλειψε να μου κάνει σε φιλικό τόνο και μερικές παρατηρήσεις:

— Αφήνετε και περνούν όλες οι προθεσμίες, φίλε μου, και δεν μ' εξωφλίνετε. Δεν σ' ενοχλώ, γιατί μου εμπνέετε εμπιστοσύνη. Αλλά το πράγμα γίνεται σοβαρό, πολύ σοβαρό. Θυμάστε τοίλ' αχιστον πόσα μου όφειλετε; Τού είπα ένα ποσό.

— Ότε το ποσό κ' αν δεν ξέρετε ακριβώς! Μου φαίνεται πως ο' αναγκασθώ να καταφύγω στο δικαστήριο. Σας έδωκα πολλά και άρχισα να το μετανοώ.

— Ό! — Δεν λέω ότι έχετε κακές προθέσεις, φίλε μου, αλλά δεν είστε αρκετά τακτικός, έπρόσθεσε, γλυκαίνοντας τον τόνο του.

— Παίζουμε ένα ντόμινο; τού είπα για ν' αλλάξω ή κουβέντα.

— Δεν είναι καιρός για ντόμινο τώρα, μου απάντησε. Σας έπανάλαβαν, το ποσό είναι πολύ μεγάλο. Προσέξτε! Ψιθύρισε έπειτα διάφορα άοριστα λόγια και ύστερα ξαφνικά με ρώτησε:

— Πού θα φάτε άποψε;

— Μου κάνετε την ευχαρίστηση, τού είπα, να δεχθώ να φάμε μαζί;

— Σπατάλες! Σπατάλες! μουρμούρισε. Καλύτερα έλατε εσείς σπίτι μου να φάμε οικογενειακά.

Μηχανικώς, επανέλαβα:

— Οικογενειακά;

— Με την γυναίκα μου έννοω, ή οποία θα χαρή πολύ να σ' γνωρίσει της μίλησα πολλές

Την άρπαξα από την μέση και την φίλησα.

φορές για σ' ε.

Δέχθηκα πρόθυμα και σε λίγο βρισκόμαστε στο τρίτο πάτωμα ενός μεγάλου σπιτιού της Λεωφόρου Μαγκέντα, όπου κατοικούσε. Ή υπηρέτρια μ' έμασε, ' ένα σαλόνι με αρκετό γοστό επιπλωμένο και ο Λεμπρέν μου είπε:

— Καθήστε. Πάω να εidoποιήσω την γυναίκα μου.

«Αστεία που θα ήνα η γοιά Λεμπρέν!» σκέφθηκα. Όταν όμως την είδα άλλαξα έντελως γνώμη. Ήταν δεν ήταν τριάντα χρόνων. Είχε μαλλιά ανοιχτόξανθα, μήτη ίσια και λεπτή, με την πρώτη ματιά. Μου έδωσε το χέρι χωρίς δειλία και άμεσως χωρίς να θέλω αισθανθώκα μία έντονη για τον μάρμα Λεμπρέν, που είχε μια τόσο δημορφη γυναίκα.

Τό γεύμα, αρκετά πλούσιο και πολύ καλά σερβιρισμένο, υπήρξε εγκάρδιο. Ο Λεμπρέν ήταν ευθύμος και με πείραζε κάθε τόσο, λέγοντας στη γυναίκα του:

— Νάτος, αυτός είναι ο όρεϊλτής μου! Θά τους είναι τόσο αλαφρομύαλος και άπειροςκενος; Έέ, Σεσίλ, τί λές;

— Είναι αλήθεια, κύριε; είπεν εκείνη, ριχνώντας μου ένα γλυκύτατο βλέμμα.

— Μάλιστα είναι αλήθεια!... Έσπευσε ν'

απάντησέ αντ' για μένα ο Λεμπρέν. Δεν άπο συνεπής στις υποσχέσεις του. Μου φαίνεται ότι πολύ γρήγορα θά... Μα πέστε λοιπόν...

— Δεν πρέπει ν' αφήσετε τον άνδρα που σ' φθάσε στα άκρα, κύριε. Πρέπει να εργασθήτε, είτε η κ. Λεμπρέν, με μία φωνή χαριτωμένη και σοβαρή.

Επ' τέλους το γεύμα τελείωσε. Έβγαλε το σπiti του Λεμπρέν με χίλιες δυο σκέψεις στο κεφάλι... Μετά μία εβδομάδα όταν ξαναπήγα στο σπίτι του δανειστού μου, με δέχθηκε η γυναίκα του σχεδόν με οικειότητα. Ή για κείνον, ούτε σκεπτόμουν κ' αν το έπαυτο επάγγελμα, και δεν τον θεωρούσα παρά ένα αγαθό άνθρωπο που είχε στενές ιδέες για τα χρηματικά ζητήματα.

Αουαίσθητα άρχισα να κάνω κόρτε στην κυρία Λεμπρέν, χωρίς μεγάλες ελπίδες, γιατί δεν μου έδινε καμιά ενθάρρυνση. Άν και τις έσφιγγα το χέρι λίγο περισσότερο του πρώτου, κατ' αόριστα την κατάματα, όταν πήγαινα και όταν έβρεγα απ' το σπίτι της, δεν παύει να τονίζω να της άποσπασώ ούτε ένα απ' τα ιδιαίτερα, γοργά εκείνα χαμόγελα, με τα οποία η γυναίκα δείχνουν ότι άποσπασήσανε συνήθως στο κόρτε που τους κάλυμπε. Αλλά ήμουν και δειλός και για να κατακτήσω άποδώς την δειλία μου, άποσπασα μία μέρα να κάνω ένα τόλμημα. Τί έχω να χάσω άλλωστε, σκέφθηκα. Τό πολύ πολύ να μου κλείσει την πόρτα του, ο μάρμα Λεμπρέν. Έ, κ' έπαυτο.

Μία βραδιά λοιπόν που ο Λεμπρέν κοιμότανε στο πλαϊνό δωμάτιο μ' έναν πελάτη του, και γ' ω με την γυναίκα του ήμουν μόνοι στο σαλόνι, έσκαψα ένθ' έπαιζε πιάνο, και την φίλησα έξαφνα στο λαιμό. Περίμενα κάποιον διαμαρτυρία εκ μέρους της, άλλ' εκείνη ούτε γέμισε κ' αν και έξακολουθούσε να παίζη π' άργα. Τότε την άρπαξα απ' τη μέση και την φίλησα στο στόμα. Ήκουσα ξαφνικά την φωνή του Λεμπρέν ο οποίος συνόδεσε τον πελάτη του πούφενγε.

Πότε θα σ' ιδώ; ψιθύρισε γρήγορα γρήγορα στην κ. Λεμπρέν.

— Μία απ' αυτές τις μέρες θάρθω σπίτι σας.

— Έλατε αύριο, της είπα.

Την στιγμή που ο άνδρας της έρχότανε στο σαλόνι, αυτή μου ψιθύρισε: «Στις τέσσερις».

Την έγκοιλία της νύχτας αυτής δεν την άποδωκα παρά στο ότι είχα φοβεί πολύ επ' όψει της άλλης μέρα η κ. Λεμπρέν ήρθε στο σπίτι μου την προσδιορισμένη ώρα. Της άνοιξε την πόρτα, την πήγα στο σαλόνι μου και κα παραδοθήκαμε στον πιο θερμό και παράφορο έρωτα.

Άπο την ήμερα αυτή η κ. Λεμπρέν μου άνηκε ολοφύτως. Στα ραντεβού μας έρχότανε τακτικά και μόνον για ένα έφρόντιζε: να μου χαρίσει όσην μπορούσε περισσότερη ευτυχία.

Άπ' το δεύτερό μας άπομυ ραντεβού άρχισα να ένδιαφέρεται για την ιδιωτική μου ζωή, σύστηνε με τον καλύτερο τρόπο να μην παρμελδ' τις δουλειές μου, και μία μέρα, κοκκινίζοντας, μου είπε ότι θα ευχαριστούσε πολύ αν πληρώνα τα χρέη μου που χρωστούσα στον άνδρα της... Κατάλαβα το λεπτό αυτό άσθημα και της είπα: «Και γ' ω έπίσης θα ευχαριστήθω πολύ». Και δάλθηκα πράγματι να ξεπληρώσω τον Λεμπρέν, όσο το δυνατόν γρηγορώτερα. Για τό ζήτημα αυτό μου ξαναμίλησε πολλές φορές, αλλά με τόσο τάχ και με τόσο διάκριση πάντοτε, όστε ποτέ δεν με πείραζε. Μετά έξη μήνες είχα ξεχρεώσει έντελώς τον Λεμπρέν πράγμα που προσέξινσε μεγάλη χαρά στην φίλη μου.

Την επάοριον της μέρας που ο άνδρας της ή καμμένη η Σεσίλ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΝΙΑΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Μία φωνή, χαρούμενα ξαφνισμένη, έφτασε από τό ανοιχτό παράθυρο, τό άνοιξιάνιο εκείνο πρωί του 189... στην κρεββατοκάμαρα της ευγενικής, ήλικιωμένης κυρίας, που έσυνθε, κ' ή γυροφόρος, άπάνω στο τραπέζι της δουλειάς της.

— Μαμά! Μαμά!...

Ήταν ή φωνή της μεγαλύτερης κόρης της, που πότιζε, την πρωινή αυτή ώρα, τα λουλούδια της, κάτω στο μικρό περιβόλι του σπιτιού.

— Τι είναι, παιδί μου; ρώτησε, αδιάφορα, χωρίς να σηκωθεί τα μάτια από τη δουλειά της, περιμένοντας ν' άκούση κάποιον από τα συνειθισμένα «μεγάλα γεγονότα» της ζωής των λουλουδιών, που συνηθίζαν την κόρη της.

— Ο Βάνιας!... είπε μισπονημένη από την συγκίνηση ή φωνή.

— Πώς Βάνιας;

— Ο Βάνιας μας, μαμά, ο Βάνιας μας!

Αυτό ήτανε πάλι από τα άγραφα. Ο Βάνιας έδω; Τόν άδύνατον άδύνατον! Η καλή κυρία πέταξε τα γυαλιά της και τό εγγόχειρό της άπάνω στο στρογγυλό τραπέζι, και σχεδόν χωρίς συγκίνηση — τόσο άπίστευτο της φάνηκε τό πράγμα — προχώρησε στο παράθυρο, περιέργη να ιδή τί συμβαίνει, επί τέλους. Πριν προφτάση όμως να σκίση από τό παράθυρο, άνοιξε με βία ή πόρτα της κρεββατοκάμαρας και ένας μεσόκοπος άνδρας, με νωρά γενάκια και θλιβερό έξωτερικό, έπεσε στην άγκαλιά της, και της φίλησε τα χέρια και την έσφιγγε στο στήθος του, ένθ' από τις άλλες κάμαρες έφταναν ξαφνισμένες οι δύο άλλες της κόρες, και από πίσω της ή καμαριέρα, ή μαγειρίσα, ο μικρός υπηρέτης, ο σκύλος, ή γάτα, όλο τό σπίτι, που είχε βρεθεί έξαφνα στο πόδι, απ' τον έρχομό του άνέλπιστου ξένου.

— Βάνια, έσύ είσαι, παιδί μου; Έσύ;... Πώς άλλαξε έτσι;

Τά δάκρυα έτρεχαν, άκράτητα, από τα μάτια της.

— Εγώ, μαμά μου, εγώ. Είδες πως γέρασα; Είδες;...

Έκλαψε κ' αυτός σαν παιδάκι. Ύστερ' έγκάλιασε τις αδερφές του, με νέα κλάματα, έδωσε καταδεχτικά τό χέρι του στους ανθρώπους της υπηρεσίας, χάιδεψε τα ζώα, κούταξε με συμπάθεια όλόκληρα τα παλιά έπιπλα, έτοιμος να τάγκάλισή κ' αυτά, να τά φίληση, να τά βρέξη με τα δάκρυά του.

Μου έπέστρεψε έξωφλημένα τα γραμμάτια μου, ή Σεσίλ ήθελε λίγο θλιμμένη σπiti μου, και φιλώντας με τρυφερά, μου είπε:

— Πρέπει να χωριστούμε, φίλε μου' φεύγουμε αύριο με τον άνδρα μου για την Νορμανδία. Τό άποσπασίμα ξαφνικά. Αφήνει την δουλειά που έκανε ως τώρα. Έλπίζω να χονιέ να σου πότε-πότε.

Είδα ότι θα ήταν μάταιο να προσπαθήσω να την μεταπείσω, και ύστερα από δυο ώρες, τις γλυκύτερες της άγάπης μας, έφυγε άπό μου έδωκε ένα φιλι έλικρινές και τελειωτικό, σαν να βάλα την υπογραφή της σε κάποιο συμβόλαιο.

Πέρασε καιρός ως που να την ξεχάσω και όμολογώ ότι έκανα εις βάρος της υποθέσεως άδασμες και άνόητες. Γρήγορα ως τόσο έφτασα στο έξέχρη συμπέρασμα: ότι ή Σεσίλ ήγινε φίλη μου χωρίς καμιά άποσποδούλεια, άλλ' ότι χωρίς να πάλιν να είναι ευχάριστη σε μένα είχε έπωφεληθεί της ευκαιρίας για να φανή χρήση και στον άνδρα της. Δεν ήταν δηλαδή πρόστιχη, άλλ' άπ' όλος πρακτική γυναίκα ή καμμένη η Σεσίλ.

(Μεταφρ. Κλ. Παράσχου).

ALFRED CAPUS

Ο συνεργάτης μας κ. Παύλος Νιρβάνας.
(Σκίτσος του κ. Ν. Καστανάκη).

ραίο παιδί, με τα μεγάλα γλυκά μάτια της φωτογραφίας, που είχανε στο σαλόνι — μιας φωτογραφίας του Βάνια, με άορα, κ' όνομα γούνα, που είχε στείλει έδω και είκοσι χρόνια από την Όδεσσα — δεχότανε άναυδη τα άδερφικά χάδια, ως τη στιγμή, που βόηκε τη δύναμη να φωνάξη:

— Μαμά, μαμά, ο Βάνιας, ο Βάνιας μας!

Ήτανε, πράγματι, ο Βάνιας.

Κανένας δεν περίμενε στο σπίτι τον έρχομό του. Για την οικογένειά του, και για τη μητέρα του άκόμα, που τελείωσα από όλους, έχασε κ' εκείνη κάθε ελπίδα, να τον ξαναδ' στη ζωή της, ήτανε ξεγραμμένος. Δεν τον έλογαζαν πιά, όπως δεν λογαριάζουν τους νεκρούς. Είκοσι χρόνια, που έλειπε από τό σπίτι, πηγαινόταζε να εργασθ' στη Ρωσία, που ήταν και ο τόπος της γεννήσεώς του, όπως και των άδερφών του, δεν έδωκε ποτέ ένα σημάδι ζωής. Δεν έγραψε ποτέ δυο λόγια στους δικούς του. Δεν σκεπτόντο ποτέ για την οικογένειά του.

Ήταν σαν να μην είναι. Και, απ' τό άλλο μέρος, οι πληροφορίες, που έφταναν, πότε-πότε, γι' αυτόν στους δικούς του, δεν ήσαν καθόλου ευχάριστες. Δεν μπορούσε να στροφή σε καμμία δουλειά, άλλαζε διαρκώς επαγγέλματα, καταπιάνονταν έπιχειρήσεις, που έφταναν πάντα κατά διαβόλου και, με όλη την μό-

ρφωση και τις γνώσεις, που γνώριζε, και την έξυπνάδα του — γιατί δεν του έλειπε τίποτε για να προκόψη, — δεν μπορούσε να ιδ' Θεού πρόσωπο. Φαίνεται πως χαρτόπαιζε κούλα και πως του άρεσε και τό ποτό. Κοντά στα άλλα, παντρεύτηκε, κάποτε, με τρία ρούμλια, όλα, στην τσέπη του, έκανε παιδιά, πέθανε ή γυναίκα του, πήρε την αδεληφή της και οι ευτυχίες τον είχανε πνίξει.

Όλες αυτές οι πληροφορίες, που έφταναν, από καιρό σε καιρό, ή μία πιο δυσάρεστη από την άλλη, είχαν κάνει από την θλιβερό του ύπασξη μία αγίαστρη πληγή για τους δικούς του. Ο Βάνιας, με μία λέξη ήτανε από τα παιδιά, που γίνονταν ένας αιώνας καμμένος για τις οικογενείες τους. Σ' ένα πράμα όμως συμφωνούσαν όλοι όσοι έφταναν τα νέα του από την Ρωσία.

— Καλό παιδί, χοντή καρδιά, έξυπνάδα, αλλά — τι τά θέλετε; — κακοκέφαλος.

Ευτυχώς για την οικογένειά του, δεν έλαβε ποτέ την άναγκη του. Ύστερ' από τό θάνατο του πατέρα του, ο μικρότερος άδερφός του, νέος τίμιος και έργατικός, είχε αναλάβ' όλα τα βάρος του σπιτιού. Και ή αντίθεση μεταξύ των δυο παιδιών, ήτανε τόσο ζωηρή, που έκανε περισσότερο αισθητή την άδιαφορία και την άπονοιά του Βάνια. Έννοια, ότι, με όλα αυτά, ή καρδιά των δικών του είχε κρυώσει γι' αυτόν, κ' αν δεν τον λογαριάζαν έντελως για ξένο, δεν τον λογαριάζαν πιά για παιδί του σπιτιού. Και όταν κάποτε ή μητέρα του, μολοντί της είχε φαρμακώσει τις τελευταίες της ήμέρες, θυμότανε πως ήτανε παιδί της, όλοι οι άλλοι, μέσα στο σπίτι, την άπολαυναν.

Μην τον άναφέρντε, μαμά! Άν μάς έχασε όλους, δεν έπρεπε να ξεχάση ποτέ την μητέρα του.

Και ή αγαθή γυναίκα, άναστενάζε, βούρκωναν τα μάτια της και δεν μιλούσε πιά για τό Βάνια.

Ο ξαφνικός έρχομός του Βάνια, άλλαξε άποτομα την κατάσταση. Τό γελαστό του πρόσωπο, οι τρυφεροί του τρόποι, τα καλά του λόγια, τα συχνά του χάδια, ή μεταμέλεια που έδειχνε για τη διαγωγή του, δικαιολογώντας την με μικρές τραγωδίες της ζωής του και, μάλιστα όλα αυτά, τό θλιβερό του έξωτερικό, τό κακογερασμένο του σώμα, τό άλλο ντόμινο του και ή φτωχική του βαλίτσα άκόμα — μία ελεεινή, μικρή βαλίτσα του χειρού — που ήταν ή μοναδική του άποσκευή σ' ένα μακρινό ταξίδι από την Ρωσία, τον είχαν κ' ανησυχητικό σε όλους. Και όλοι, τώρα, όταν δεν ήταν μπροστά, συμφωνούσαν πως μπορεί να είναι κακοκέφαλος, να έχη όλα τα έλαττώματα, αλλά πως δεν είναι κακός, ο καμμένος ο Βάνιας.

— Εγώ σας ταίεγα πάντα, παιδιά μου... Έλεγε, παφονώντας θάρρος και ή μητέρα του. Ο Βάνιας δεν είναι κακός. Αύριο είναι τό καμμένο τό παιδί.

Έτσι ο Βάνιας βρέθηκε, διά μιας, μέσα σε μία άτμοσφαιρά αγάπης και συμπάθειας, που καθέμερα οι καλοί του τρόποι και ο όντος, που άνοίσε ή δυστυχία του, την έκαναν θεμελιώτερη.

— Έγνοια σου, μαμά, έννοια σας χοιρίτσια! τους είπε, όταν τους έξήγησε την ατία του έρχομού του. Ότι δεν έκανα ως τώρα για σας, θά τό κάμω τώρα. Όταν τελείωση αυτή ή δουλειά, που μου έχουν άναθέσει οι Έβραίοι (μιλούσε πάντα, άόριστα για μία μυστηριώδη δουλειά, που του είχαν άναθέσει μυστηριώδεις Έβραίοι) αντίο φίλοι! Και τότε θά ιδίτε πως έινε ο Βάνιας. Και θά ιδή κ' εκείνος ο άλλος (έννοούσε τον άδερφό του) πως είναι τό καλό παιδί της οικογένειας.

Έν τω μεταξύ, έόδευε σαν έκατομμυριούχος.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΑΙ „ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ“ ΕΟΡΤΑΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Μίμνους και παρωδία.—'Αρχαιολατρεία που δηλητηριάζει. — Τò πάθημα δύο σοφών 'Ελληνιστών. — Καί μία εορτή προδόρους των... Δελφικών!

Αι «'Ελληνικαί» εορταί ξαναγίνονται της μόδας. 'Υστερ' από τας Συρακούσας, από τους Δελφούς, και από την παρτάσσαν της «'Εκάβης» στο Παναθηναϊκό Στάδιο, μ'ας ερχονται από την 'Αμερική ειδήσεις ότι ετοιμάζονται να γίνουν κ' εκεί διάφορες εορτές, αρχαίου ελληνικού τύπου...

Δεν θάπρεπε να νομισθῇ, ἐν τούτοις, ότι ἡ μανία τῶν ἀρχαιοπρεπῶν αὐτῶν εορτῶν εἶνε κατὰ νέο. . . Κάθε ἄλλο! 'Αν ρίξωμε μιά ματιά στὴν 'Ιστορίαν, θὰ παρατηρήσωμε ότι ἡ ἀρχαιομανία αὐτὴ χρονολογεῖται ἀπὸ. . . πολλῶν αἰώνων! Κατὰ τὸν 17ον, μάλιστα, αἰῶνα, ὅπου θριάμβευαν ἡ κλασσικὴς τραγωδίᾳ μετὰ τῆς ἀρχαίας τῶν ὑποθέσεως, ἡ ἀρχαιομανία στουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐδινε κ' ἐπαυρῆσι! . . . Γὰρ νὰ λάβετε μιά ἰδέαν τοῦ φανατισμοῦ μετὰ τὸν ὅποιον οἱ . . . προδόροι αὐτοὶ τῶν σημερινῶν ἀρχαιομανῶν μας προσπαθοῦσαν νὰ μιμηθοῦν σὲ κάθε τι τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, ἀρκεῖ νὰναφερθῇ τὸ παράδειγμα δύο ἀγαθῶν γάλλων ἀστών, τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Ντασιέ, οἱ ὁποῖοι. . . παρ' ὀλίγον νὰ πληρώσουν μετὰ τὴν ζωὴν τὴν ἀρχαιολατρεῖαν αὐτῇ: φαντασθῆτε, ὅτι, ἀνακαλύψαντες κάποτε, στὸν 'Αθήναιον, τὴν ρετσέτταν ἐνδὲς ἀγνώστου ἀρχαίου φαγητοῦ, θελήσαν νὰ τὴν. . . δοκιμάσουν καὶ οἱ ἴδιοι. . . Φαίνεται ὅμως ότι δὲν εἶχαν καταλάβει καὶ αὐτοὶ τίς ἀπογίγεις τοῦ 'Αθηναίου, γιὰτὶ, μόλις τὸ βά-

λαν στὸ στόμα τους, παρ' ὀλίγον νὰ. . . δηλητηριασθοῦν: . . .

Καί τώρα, ὅς ξεφυλλίσωμεν λίγο τὴν 'Ιστορίαν. 'Η βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χριστίνα, ἐκάλει κάποτε στὴν Αὐλὴν της, τὸν διάσημον Νωδέ, πού εἶχε γράψει ἕνα περισπούδαστο σύγγραμμα σχετικῶς μετὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, καὶ τὸν γεροῦς σοφὸν Μειμπόμους, ὁ ὁποῖος εἶχεν σπουδάσει εἰδικῶς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν μουσικὴν.

'Η βασίλισσα, γὰρ νὰ γελᾷ, καὶ κατόπιν ὑποδείξας τοῦ ἱατροῦ της Μπουρντελῶ, πού τῆς ἐχορσάμεινε καὶ ὡς. . . γελοιοποιῶς, διέταξε τοὺς δύο σοφοὺς νὰ ἐκπαιδεύουν ἐνὸς πύλιν τῆς τῆν. . . τέχνης τους. 'Ο μὲν Μειμπόμους, δηλαδή, νὰ τραγουδῇ ἐπάνω σὲ σκοπὸ ἀρχαῖο καὶ ὁ Νωδέ νὰ χορεύῃ. Οἱ δύο σοφοὶ—τὶ νὰ κάνουν!—ὑπέκυψαν στὴ βασιλικὴ ἀξίωση. Καί. . . φαντάζεσθε πὰ τὸ τί ἐγίνε! Οἱ παρευρισκόμενοι στὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ ἀρχαίαν παράστασιν αὐλοῦν, πού νὰ κρατῇσιν τὰ γέλοιον τους. . . Καὶ ὁ Νωδέ μὲν, ὑπέστη μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς γελοιοποιήσεώς του αὐτῇ. 'Ο Μειμπόμους ὅμως ἐγίνε ἐξω φρενῶν. 'Ωρμησεν ἐναντίον τοῦ δημιουργοῦ τῆς τραγελαφικῆς αὐτῆς σκηνῆς Μπουρντελῶ, τοῦ. . . ἔσπασε τὰ μούτρα στίς γροθιὰς, καὶ μετὰ τὸ κατόρθωμά του αὐτό, τῶσσε ἀπ' τὴν Αὐλὴν, κρύφθηκε γὰρ λίγες μέρες, καὶ κατόπιν κατόρθωσε μετὰ τῶν δύο κινδύνους νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ Σουηδικὸν ἔδαφος!

'Ας ἐρωτῶμε τώρα στίς σοβαρότερες καὶ πῶς ἀρχαίαι εορτές.

Καί, ἰδοὺ ἐν συντόμῳ ἡ περιγραφή μι-

ας. . . προδόρου τῶν ἐφτερινῶν μας Δελφικῶν 'Εορτῶν. 'Απὸ ἕνα «χρονικὸν» τοῦ περασμένου αἰῶνος, παραλαμβάνομε τὸ ἑξῆς ἀπόσπασμα:

«... Στὸ Χέντεμπεργ, πρὸ ὀλίγου καιροῦ, ἔλαβε χώραν μία θαυμασιὰ ἀρχαία ἑλληνικὴ εορτή. Φαντασθῆτε ότι στὴ εορτὴ αὐτὴ εἶχαν συρροῦναι τετρακόσιοι γεροῖς φιλόλογοι. . . (Μόνο στὴ Γερμανίαν ἀριθμῶ φιλόλογον). Τὸ πρόγραμμα τῆς εορτῆς αὐτῆς περιελάμβανε τὰ ἑξῆς: Πρῶτον-πρῶτα, μὴ ὁμᾶς φοιτητῶν ντυμένων μετὰ ἀρχαίαις ἑλληνικαῖς φορεσίαις, ἐκαμὲν γυμνάσιον ἑλληνικῆς καὶ μακεδονικῆς «στατικῆς», χόρευσε τὸν πυρρίχιον, καὶ πάλιν. Τὸ θέαμα ἦταν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρον. Σημειώσθε ἀκόμη ότι, σ' ὅλο τὸ διάστημα πού ἐκτελοῦσαν τὰ γυμνάσια τῶν, οἱ φοιτηταὶ αὐτοὶ δὲν ἀντήλυσαν μετὰ τῶν παρὰ φράσεις. . . ἀρχαίαις ἑλληνικαῖς, οὐδὲ μὴν ἄλλὰ καὶ. . . δημοτικῆς διασημῆς καμμά φροῦ! Τὰ γυμνάσια ἐξετελοῦντο μετὰ συνοδείαν «τραγουδιῶν»: ἕνας «χορὸς» τραγουδοῦσε. . . ὁ ἄλλος κἀποιον «ᾠδόν» τοῦ. . . Τυρταίου.

'Η δοξαία αὐτῆς τελετῆς ἔκλειπε μετὰ γυμνασίου σκοποβολῆς. Σκοποβολῆς ὅμως. . . ἀρχαίας, στὴν ὁποίαν ἐγίνε χρῆσις ὀλων τῶν γνωστῶν καὶ. . . ἀγνώστων ἀρχαίων ὀπλων καὶ εἰδικῶν μηχανημάτων πού κατεσκευάσθησαν, μάλιστα, ἐπὶ τῆς κατ' ἐντολὴν τοῦ 'Υπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν.

'Η ἐπιτυχία τῆς πρωτοτύπου αὐτῆς εορτῆς—συμπεραίνει ὁ χρονογράφος—ὑπερῆκε ἐνδιαφέροντος. . .

Δὲν εἶχαμε δὴκοῦν λοιπὸν πού τὴν ἐξαρχαίωσιν ὡς. . . πρωτίστην ἀπομίμησιν τῶν Δελφικῶν 'Εορτῶν; . . . ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

σαν πάλι νὰ δημιουργοῦν μὴ ἀτμοσφαῖρα ψυχρότητος γύρω του, στὸ σπίτι. Δὲν εἶχε, λοιπὸν, ἀλλάξῃ ὁ Βάνιας; 'Ο ἴδιος ἦταν πάντοτε; Καί ἡ ἀτμοσφαῖρα πάγων ἐντελῶς, ὅταν μὴ παρὰ καλὴν ἡμετέραν πού νὰ τὴν συνδέσῃ σὸ σπίτι της, τὸ ἄλλο θρόνῳ, ἦθε νὰ παραπλῆθῃ, ὅτι τὴν αὐτὴν τοῦ σπιτοῦ τῆς ὁ Βάνιας τῆς εἶχε οὐδὲν, μ' ἕναν τρόπο ἀνάξιο, σὰν νὰ ἦταν κοινὴ γυναῖκα. 'Η μητέρα του τοῦ ἔκανε παρὰ τὴν παρρησίαν.

— Καλὰ, μαμά. . . τῆς εἶπε ἐκεῖνος. 'Εννοῶ πὺλ καλὰ ὅτι κ' εἶσαι καὶ οἱ ἀδελφές μου γυροῦτε ἀφορμῇ νὰ με διώξετε ἀπὸ τὸ σπίτι. Μὴν ἐνοχλεῖσθε ὅμως. 'Ελαβα χρήματα ἀπὸ τοὺς 'Εβραίους καὶ αὐριο φεύγω. . .

Καί κατέβηκε στὸ περιβόλι, ὅπου τὸν ἔβλεπε σὰν νὰ λῇ στὸν περιβόλι, πού εἶχε ἐθελε νὰ διορθώσῃ τὸ περιβόλι:

— Κάνε μου μὴ χάρι, κὶν Γιώργη. Πάρε μου ἕνα πακέτο σιγαρέττα, σὲ παρακαλῶ, καὶ πάρε καὶ ἕνα δικό σου μαζὶ. Σοῦ τὸ προσφέρω ἐγώ. Θὰ σοῦ τὰ πληρώσω καὶ τὰ δύο, ὅταν γὰρ λάσσω, γιὰτὶ δὲν κρατῶ τώρα ψιλά ἀπάνω μου. Μὴν ἐχθρῶς ὅμως νὰ πάρῃς καὶ δικό σου, γιὰτὶ θὰ μοῦ κακοφάνῃ. 'Ακούεις;

Τὴν ἄλλην μέραν ἀποκαρτέσας, ψυχρὰ τοὺς δικούς του κ' ἐφυγε, χωρὶς κανέναν νὰ τὸν κλάψῃ καὶ νὰ τὸν πρῶτον. Πού εἶχε μετὰ τοὺς 'Εβραίους. 'Η μεγάλη ὑπόθεσις, πού εἶχε μετὰ τὴν ὑπόθεσιν του, κ' ἐταίρει τὰβλιν μαζὶ τοὺς. 'Οταν γύριζε στὸ σπίτι, γὰρ τὸ γεῦμα, τὰ εἶχε μετὰ τοὺς 'Εβραίους.

— Μὰ, ἐπὶ τέλους, αὐτοὶ οἱ 'Εβραῖοι νομίζον πὺς μπορεῖ νὰ τελειώσῃ ἡ δουλειά τους, χωρὶς χρήματα; 'Η μετὰ τὸν γιὰ ἑκατομμυρίων; Περὶ ὅπως ἀνθρώποι!

Καί ξανάφευγε, μελαγχολικῶς, γὰρ νὰ πᾶν στὸ καφενεῖο. 'Εννοεῖται, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀρχαῖα. . . ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα, ἀνάμεσα στὰ μικρὰ ἄσπρα πεῖρα, ἀπάνω ἀπὸ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Βύρωνος, στὴν περὶ ἑρωτικῆς τῆς φθινοπωρινῆς 'Αθήνας — ἐξήμουν ὡς ἐφτάμισον — προσπαθοῦσε ὁ Γιάννης Παπαμαθῆς νὰ λύσῃ ἕνα γοῖφο πού τὸν ἐδημιούργησε ἐκεῖνη πού ἀγαποῦσε. 'Η 'Ολγα.

Χθές, ὕστερα ἀπὸ τέσσερες ἡμέρες πού εἶχαν νὰ ἰδοῦν, τοῦ εἶχε πῇ γοῖφορα-γοῖφορα, κυττάζοντας τρομαγμένα γύρω της μὴν τὴν παρακολουθοῦν, ἐκεῖ στὴ γωνία Σοφοκλέους-Αριστοτέλους, πού περιέμενε νὰ τῆς μιλήσῃ ὅταν ἐκεῖνη θὰ περνοῦσε φεύγοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο της. — Νὰ με περιμένῃς αὐριο στίς ἑπτὰ στὸν ἀνδριάντα τοῦ Βύρωνος.

— 'Εκεῖ πάνω; Τὶ εἶδους ραντεβού εἶν' αὐτό; 'Αδύνατο. Στὸν ἀνδριάντα τοῦ Βύρωνος.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι κομικὸ. 'Ελα τοῦλάχιστον στὴν πλατεία τῶν 'Αγίων Θεοδώρων. Θὰ εἶμαι μέσα σ' ἕνα ταξὶ καὶ πάμε ὅπου θέλεις.

— 'Οχι, ὄχι. 'Εκεῖ πού σοῦ εἶπα. Συμβαίνουν σοβαρὰ πράγματα καὶ πρέπει νὰ τὰ μάθῃς.

— 'Ολγα, τῆς εἶπ' ἐκεῖνος μετὰ παρηγορητικῆς φωνῆς. 'Ελα στὸ σπίτι μου. . . Πῶς μποροῦμε νὰ μιλήσουμε στὸ δρόμο; Πές μου δύο λόγια τοῦλάχιστον τώρα νὰ ἡσυχάσω. 'Εχω τέσσερες ἡμέρες νὰ κοιμηθῶ. 'Η ζωὴ μου ἔγινε μαρτύριο.

Κ' ἔκαμε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἐνθ' ἐκείνῃ προσωροῦσε.

— Φύγε σὲ παρακαλῶ, ἐγύρισε καὶ τοῦ εἶπε θυμωμένα. Τὸ ξέρεις πὺλ καλὰ ὅτι ἂν μὴ ἰδοῦν ἐδῶ θὰ μοῦ κάμῃς μεγάλο κακό. Στὸ ἔχω εἰπῇ. Αὐτὰ στὴν ὁδὸν Σοφοκλέους πρέπει νὰ πάω ὁριστικῶς.

'Ηταν τόσο νευρικὴ, ὥστε ἐκεῖνος ὑπεχώρησε.

— Λοιπὸν αὐριο;

— Αὐριο.

Σὰν νὰ ἦταν ἕνα παλῆπαῖο, τὴν ἐπερίμενε ἀπὸψε σὲ μὴ ἀκριχτὸν Ζάππειον, ἐκεῖ ἀκριχτῶς πού ἄλλοτε ὄριζε τὰ ραντεβούδια του, ὅταν ἦταν πρωτοετῆς καὶ δευτεροετῆς στὸ πανεπιστήμιον, τὴν μὴ ὁδομάδα σὲ μὴ μικρὴ τοῦ 'Ωδείου, τὴν ἄλλην σὲ μὴ μισοδιόρῳλα, καὶ μάλιστα τοῦλάχιστον μετὰ τὸ κοριτσόπουλον μέσα ἀπὸ τὰ πεῖρα μόλις ἐδράνυσε. Καί αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέτοιον εἰδύλλιον, καὶ μάλιστα ἔπειτ' ἀπὸ τὸν ἑρωτὰ τὸν δὴν τελευταῖον μὴνὸν πού τὸν ἐχάρησαν τὰ κορμὰ τους στὸ σπίτι του καὶ στὰ ἰδιαιτέρα τοῦ Φαλήρου τὸν καιρὸ τῶν λουτρῶν.

Τοῦ εἶχε εἰπῇ πὺς θάρχονταν στίς ἑπτὰ καὶ ἦταν ἐφτάμισον. Καί μὴ ὥρα προηγουμένη πού εἶχε αἶει ἐκεῖ ἀπὸ ἀνομοιομορφία, καί γιὰτὶ τὴν τελευταία στιγμὴ ἀνοήθηκε μὴπως τοῦ εἶχε εἰπῇ γὰρ τίς ἑπτὰ παρὰ τέταρτο καὶ δὲν ἔκρινε καλὰ. 'Ηταν μὴ δόλορη τὴν ὥρα πού πηγαίνονταν ἐκεῖ.

Μὰ τὴ νόημα εἶχε κ' αὐτὸ νὰ κοιμηθῇ στὸ Ζάππειον σὰν νὰ ἐπρόκειτο γὰρ μὴ κλεφτὴν πρώτην συνάντησιν, σὰν νὰ μὴ ἦταν περὶ δικὴ του, δόλορη δικὴ του, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε, καθὼς τῆς τὸ πρότερον, νὰ πᾶν νὰ τὸν ἐρῇ στὸ σπίτι του, σὰν νὰ χάρηκε ἐπὶ τέλους ἕνας τόπος κλειστὸς σὲ κάποιο παρῳαῖον, ὅπου νὰ πᾶν ἢ ἐνα ταξὶ καὶ νὰ καθίσουν καὶ νὰ τὰ πῶν με κάποια ἀνεί. Τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει ἀκόμη καὶ νὰ τὴν περιμένῃ ἐξω ἀπὸ τὸ γραφεῖο της; 'Ολοδομαθῆς 'Εργοληφία, 'Ελευθερίου καὶ Σιας ὅταν θὰ τελειώσῃ ἡ ἐργασία.

Μὰ τί σοβαρὰ ἦσαν αὐτὰ πού μόνο στὸ Ζάππειον μποροῦσε νὰ τοῦ τὰ εἰπῇ; Κάθε λίγο ἐδῶγε τὸ ρολόγι τοῦ καὶ κύττα-

ξε. 'Οχτὼ παρὰ εἰκοσιπέντε. . . 'Ηταν ἔξω φρενῶν. Γιὰτὶ τοῦ τῶκανε αὐτὸ ἀπὸψε ἢ 'Ολγα; Πολλὰ τοῦ εἶχε σκαρῳάσει τὸν τελευταῖον καιρὸ, τὸν εἶχε ψῆσει κυριολεκτικῶς, ἀλλὰ τοῦτο ἦταν ἀπὸ τ' ἄγραφα. 'Επὶ τέλους εἶνε ἀνάγκη γὰρ μὴ γυναῖκα νὰ βάσῃ ἕναν ἄνθρωπον σὰν αὐτὸν νὰ βολτάρῃ τόση ὥρα ἐκεῖ πού οἱ νέοι, τὰ πετειναράκια, περιμένουν τὰ κορίτσια τους. Σὲ κάθε θῆμα πού ἄκουε, στεκόταν καὶ προσπαθοῦσε νὰ διακρίνῃ μέσα ἀπὸ τὰ ἀνοήματα τῶν πεῖρων, τὴ σβέλτη σιλουέττα τῆς 'Ολγας καὶ ἡ διάφνει τοῦ ἐρχόταν διαρκῶς τόση ὥρα καὶ τὸν ἐθύμωνε, τὸν ἔκανε νὰ στέλνῃ στὸ διάβολο τὸ σῆμα, νὰ ἐπιδῇ στὸ μυαλὸ του τὴ φράσιν μετὰ τὴν ὁποία θὰ τὴν ὑποδεχόταν.

Τὸ τοῖπι, τὸ τεφροπράσινο κ' ἐξάυλωμένο στὸ διάχυτο φῶς τῆς πόλεως, ἡ διαβάσις σὲ δρομάκια τοῦ πάρκου, ἡ κίνησις στὴν πλατεία λεωφόρου, τὸν ἔκαναν νευρικώτερον. 'Ηταν βλέπει ἡ ὥρα τῶν ζευγαριῶν. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἄλλοι δύο τρεῖς ἐπερίμεναν μπροστὰ στὸ γράμμα καὶ τὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς ἐπέρασε κάποια καὶ τὸν παρέλαβε κ' ἐφύγαν. Αὐτοὶ κινῆται διέσχον τὸ δρόμο, καὶ τὰ μισὰ τοῦλάχισ-

'Ο συνεργάτης μας κ. Γιάννης Κόκκινος (Σκίτσος τοῦ κ. Ν. Καραγιάννη)

στον μετέφεραν ἀπὸ ἕναν ἄνδρα καὶ μὴ γυναῖκα. Μέσα ἀπὸ τὰ χλαδιά ἐβλεπε νὰ περνοῦν οἱ φοιτητοὶ ὄγκοι τῶν τῶν καὶ τῶν λεωφορείων. 'Ησαν ὅλα γεμάτα ἀπὸ πλῆθος, ὅπου κυριολεκτοῦσαν τὰ πολυχρόνια κατελκυσμένα, τὰ χωμένα στυλ κορυμμένους γυναικίους σβάρλους, μπράτσα γυμνά, κατατομῆς κορμῶν πού ἐδειχναν τὸ ἐλαφρὸν τοῦ στήθους, ὅπως τὸ ἀφῆνε νὰ διαγραφῇ τὸ σπινθῆρ. 'Κάποινα ζευγαράκια εἶχαν διαβῇ ἀργὰ στὸ πλατὺ πεδίο δρόμο καὶ δύο ἐπέρασαν πλῆθος στὸ ἀπέναντο δρομάκι, σχεδὸν ἀγκυλωμένα, σφιγμένα, χωρὶς νὰ διακρίνονται ἡ φυσιογνωμίαι τους.

Μερικὲς κοινότητες ἐφάναν σ' αὐτὰ του. 'Αλλοὶ καὶ ἄλλες μιλοῦσαν κ' ἕνα κομμάτι αἰσθηματικὸν τόνο, σὰν ἡθοῖοι πού κάνουν ἑρωτὰ στὴ σκηνὴ ἐνδὲς ἑργῶν τοῦ Μπατάιγ, ἄλλοι γελῶσαν, ἄλλοι τῶλεγον ψιθυριστά, ἄλλοι οἰωποῦσαν. 'Υστερα ἕνας νέος κ' ἕνα κορίτσι ἀκοῦσαν νὰ ἄρχονταν στὴν ἀπόδοσιν πού περιέμενε αὐτός.

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτα. Εἶσαι ἀφιλότιμος, ἔλεγε ἐκεῖνη.

— Ζητῆς καὶ ρέστα;

— Αὐτὸ πού σοῦ λέω. Καί θὰ ἰδῇς τί θὰ γί-

νῇ. Νὰ μὴ με λένε Μαρίκα.

— Γιὰτὶ δὲν ἀπαντᾷς σ' αὐτὸ πού σ' ἐρωτῶ; Τὶ ἤθελες μ' ἐκείνον τὸ σαχλὸ μετὰ τὸ μονόκλ; — 'Επιτήδες μοῦ τὰ θυγαῖς αὐτὰ. Νὰ τ' ἀφήσῃς. Σὰ δὲ ντρέπεται. Καλὰ μοῦ τῶλεγε ἡ μαμά μου.

Στὸ τέλος, καθὼς τὰ μάτια τους ἦσαν ἀπὸ τὸ φῶς καὶ δὲν ἔβλεπαν, ἔπασαν σχεδὸν ἀπάνω στὸν Παπαμαθῆ. 'Ο κύριος ἐφουρκίστηκε ὅταν εἶδε ὅτι κάποιοι ἀκούσε τὴν ἑλῆαν καὶ ὅταν ἐπροσπέρασαν ἐβρίσκει τὴν φίλν του. 'Υστερα γύρισε πρὸς τὰ πάνω καὶ τράβηξε μόνος μετὰ τὸν ἑλῆαν. 'Η γυναῖκα τὸν παρακολοῦσε νὰ σταθῇ νὰ πᾶνε μαζὶ καὶ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ τρέχῃ πίσω του, φωνάζοντας τ' ὄνομα του ἀγωνιστικῶς.

'Ο Παπαμαθῆς δὲν ἤξερε τί συνέβαινε μετὰ τὸν καὶ ποιοὶ δεσποὶ τοὺς συνέδεναν. Μπορεῖ νὰ ἦσαν σύγγροι, πὺλ πιθανὸν νὰ ἐπρόκειτο μόνο γὰρ ἐρωτευμένους. 'Απὸ τὰ λόγια τους δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ποὺς ἔφτανε, ἀφοῦ ὁ ἕνας ἐρχετο στὸν ἄλλο κάποια εὐθύνη, ἀλλὰ ἐδῶγε τὸ συμπέρασμα του: — 'Οταν ἀκούς ἕναν ἄνδρα νὰ βρίζῃ μὴ γυναῖκα, καὶ ὅταν ἀκόμη ἐκείνη ἔχει τὸ συγγενικώτερον ὄφρος τὸν κόσμον, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι αὐτὴ φταίει. 'Η γυναῖκα.

Καί ἄρχισε νὰ θυμᾶται τὴν ἱστορίαν του.

Τὴν περασμένην ἄνοιξιν, περνώντας κάποια γὰρ νὰ πᾶν τὸ φίλον τοῦ Σάμα ἀπὸ τὴν ἐταιρεία «Οἰκοδομικὰ 'Εργοληφία 'Ελευθερίου καὶ Σιας» στὴν ὁδὸ Σοφοκλέους, εἶδ' ἐκεῖ μὴ δακτυλογράφο. 'Απὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τοῦ φάνηκε ἀπὸ τῆς γυναικὸς πού ἡ παρουσία τους σ' ἕνα τραπέζι ἐργασίας κάποιον γραφεῖον, ἀντὶ νὰ βρίσκονταν σ' ἕνα μέγαρο, ἢ νὰ ταξιδεύον σὲ ὁχήματα πολυτελείας τῶν εὐρωπαϊκῶν ἑσπερῶν προκαλώντας κάθε τόσο ἀναστάσεις στυλ κόσμους τῶν μεγάλων ξενοδοχείων, εἶνε καταληπτικὴ συγκατάβασις. Μία νέα εἰκοσιτῶν χρόνων τὸ πὺλ, μετὰ μὴν ὄμοια, μετὰ κινήσεις καὶ βλέμματα γυναικῶν πού ξέρετε πὺς εἶναι πλασμένη γὰρ νὰ κινεῖται.

Τοῦ ἔκαμε ζωὴν ἐντύπωσιν καὶ ὁ Σάμας γὰρ νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἐξοχίαν.

'Η δεσποινὶς Μαρότση.

'Εκείνη τοῦδωσε τὸ χεῖρ οἰκονομίας ἀπάνω τοῦ τὰ μεγάλα της μάτια μετὰ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἀφέλεια. Τὸ ὄρατον ἐκείνης τῆς ἡμέρας καθὼς καὶ τὸ ἄλλο, ὁ Παπαμαθῆς ἐπῆλθε τόσο πὺλ στὸ φίλον τοῦ γὰρ τὴν δεσποινίδα Μαρότση ὥστε ἐκεῖνος τοῦ εἶπε στὸ τέλος.

— 'Εγὼ πρῶτος δὲν βρίσκω νὰ εἶν' ἐπιληπτικὴ. 'Αν τὴν προσέξῃς μάλιστα γύρω στὰ μάτια, θὰ ἰδῇς ὅτι τὸ προσῶπόν της εἶνε λίγο κορυμμένον. Αὐτὸ ὅμως εἶνε ἕλημα γούστου. 'Αλλὰ πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν εἶνε ἐκεῖνο πού φαντάζεσαι.

— Δὲν ἐφάνθηκα τίποτα.

Τὸ ἀποθνήσκον, κ' αὐτὸ εἶπε τὸ σοβαρότερον. 'Αν μ' ἐρωτῇς ξέρεις τί θὰ σοῦ συστήσω; Μαρίκα. 'Η μάννα της εἶνε χήρα τοῦ Μαρότση τοῦ μηχανικοῦ. Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν τὴ θυμᾶται στὰ καλά της.

— Θέλει νὰ θυμᾶται μὴ γοῖν γυναῖκα ἀπὸ τὰ νεῖα της;

— Δὲν εἶνε καὶ τόσο γοῖν. 'Η Μαρότσηνα ὅταν εἶμε ἐμῆστε εἰκοσι χρόνον κρατῶντες περὶ τῆς. Δὲν ἔλειπε ἀπὸ τοῦ Γενάρου, οὔτε ἀπὸ πρεμιέρας θεάτρων καὶ συναυλιῶν. 'Ηταν ἀπὸ τῆς κομῆτες τῆς 'Αθήνας πού γλέντιζαν καλὰ τὴν ζωὴν τους. 'Εξ αἰτίας τῆς σκοτώθηκε ὁ κορυμμένος ὁ Μαρότσης. Τώρα ἔφθασε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ ἄνθρωπος γιὰτὶ τὸν κατέστρεψε οικονομικῶς ἡ γιὰτὶ ἐδεβαῖσθηκε

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς στὰς λουτροπόλεις.— Δυὸ ὁμορφες νεα-
ρὲς Ἀγγλίδες ποὺ παίζουν καὶ πηδοῦν στὴν ἀμμουδιά τῆς Ὀ-
στάνδης, ἐνῶ τὴν φυλάγει ὁ πιστὸς τὸς σκύλος. Τὶ ὁμορφο
καὶ πολιτισμένο θέαμα

Μία φοιτήτρια ἀθλήτρια.— Ἡ ρωμαλέα
αὐτὴ δεσποινὶς εἶναι φοιτήτρια τοῦ Πανεπι-
στημίου τῆς Τεργέστης, ὀνομάζεται Λίνα
Λουνιάνι καὶ εἶναι τρομερὴ ἀθλήτρια, ἰδίως
εἰς τὸ κολύμβημα. Τελευταία ἐνίκησεν εἰς
τὸ κολύμβημα 200 μέτρων καὶ ἀπεβόθη
ἀπὸ τοὺς συμφοιτητὰς τῆς.

Ἡ Τζάνετ Γκρίνερ.— Νέ-
ος Ἀμερικανικὸς κινημα-
τογραφικὸς ἀστήρ.

Μία Γερμανὶς νικήτρια.— Ἡ γλυκεῖα καὶ
νόστιμη αὐτὴ δεσποινὶς εἶναι ἡ Ἐπιγκ
Ραχὴλ ποὺ ἐνίκησε τελευταία στοὺς ἀγώ-
νας κολυμβήματος στὴν Βόρειον θάλασσαν.

Οἱ Ἑλληνικοὶ χοροὶ στὴ Γερμανία.— Νεαρὲς Γερμανίδες
ποὺ χορεύουν ἀρχαίους Ἑλληνικοὺς χοροὺς καὶ περνοῦν
χορεύουσαι ἓνα ποτάμι. Τὸ θέαμα εἶναι μαγευτικὸν καὶ θυ-
μίζει τὰς ἀρχαίας νύμφας τῶν ποταμῶν...

Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ βλέπει διὰ μέσου τῶν στερεῶν σωμάτων.— Κατάπληξιν προξενεῖ εἰς ὅλον τὸν
πολιτισμένον κόσμον· κατ' αὐτὰς ὁ Ἰσπανὸς Μ. Ἀργκαμίλια, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἀπίστευτον ἰδι-
ότητα νὰ διαπερᾷ μὲ τὸ βλέμμα τὸν μεταλλινὴν πλάκην καὶ νὰ βλέπῃ τί γίνεται πίσω ἀπ' αὐτὴν.
Εἰς τὴν εἰκόνα μας μετὰ μὲν τὰ μάτια παρατηρεῖ ἓνα χρυσὸ ρολόγι μετὰ κλεισμένον τὸ σκέπασμα
τοῦ καὶ βλέπει ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ δεικνύει τὸ ρολόγι!

Χαριτωμένη δεξήστρα.— Σὺν μικρῶν παιδιῶν στὴν Ἑλβετία,
ὅπου γίνεται γυμνοθεραπεία οἱ μικροὶ γυμνοὶ τρόφιμοι ἔχουν
σχηματισμὸν τὴν χαριτωμένην εὐαλ-
πὴν.

Ἐνα τερατώδες βῶδι.— Στὴν Γαλλία ἐγεννήθη τελευταία τὸ τερατώδες αὐτὸ
μοσχάρι. Ἐχει 2 κεφάλια, 6 πόδια, 2 καρδιές καὶ 2 στομάγια. Ἐγεννήθη σὲ
μὴ γαλλικὴ ἐπαρχία καὶ μετεφέρθη στοὺς Παρισι, ὅπου ἔχεται καὶ ὑγιάζει!

"ΦΙ-ΦΙ,"

Μια εύθυμη ταινία
Ελληνικής υποθέσε-
ως, που χαλά κόσμον.

Μεταξύ των νέων ταινιών που αναστατώνουν το κοινό του κινηματογράφου είναι και μια Έλληνικής υποθέσεως. "Ε-χει τίτλον «Φι — Φι» και είναι γυρισμένη επί τη βάσει μιας υπερέκτας πολύ εύθυμης και πα-ράδοξης. Διά να έννοηται το ενδιαφέρον που προκαλεί το έργο, αρκεί να σημειωθεί ότι εκτυ-λίσσεται εις τας Αθήνας, κατά την εποχήν του Περικλέους, άλλ' είναι γεμάτο από χαριτωμέ-νους αναχρονισμούς. Οι αρχαίοι Αθηναίοι, που εμφανίζονται εις αυτό, φορούν αρχαίους Έλ-ληνικούς χιτώνας, αλλά καπνίζουν πούρα, παί-ζουν εις τις κούρσες, πίνουν καφέ και μεταχει-ρίζονται πιστόλια, διά την υπεράσπισιν της οί-κογενειακής τιμής.

Η υπόθεσις της εξοφρενικής αυτής Έλλη-νικής ταινίας, είναι η εξής:
Ο Περικλής είχε παραγγείλει εις τον πε-ρίφημον αθηναίον γλύπτην Φειδίαν, ένα συμ-βολικόν σύμπλεγμα, με θέμα «Η Άρετή και ο Έρως». Διά να πραγματοποιήσει το έργο αυ-τό, ο Φειδίας γύρενε παντού μια γυναίκα, νέ-αν και ωραία, που να μπορούσε να του χρη-σιμεύει ως μοντέλλο. Στην απελπισίαν του, ά-νέθεσεν εις τον πιστόν του υπηρέτην Περικλίν,

Μια σκηνή από το έργο «Φι-Φι»: Ο Περικλής εις περίπατον.

να του ανακαλύψει το σπάνιον αυτό άνδρος.
Ο Περικλής είχε τέλος την Μυρτώ αλλά και ο Φειδίας την Ασπασίαν, την οποίαν συγχρόνως έκαμε και ερωμένην του.
Ένας νεαρός πρίγκιπ, ο Άρχιμέδων, είδε την Καν Φειδιά στο Φάληρο και την αγάπησε. Της έκαμε τότε, τόσες φλογερές ερωτικές έ-ξομολογήσεις, ώστε η άπατομένη σύζυγος, ά-νέβηκεν άμέσως εις το αυτοκίνητόν της άρμα, και έξαγαγίσε εις τας Αθήνας.
Ολίγας ημέρας μετά τα γεγονότα αυτά, η Ασπασία έπληγην εις τού Φειδία, για να ποζά-ρη πρώτην φορά. Έπερίμενε πολύ φρόνι-μα τον γλύπτην που έλειπε, όταν έφθασεν ο ίδιος ο Περικλής.

Μια μάγισσα, είχε ειπεί εις την Ασπασίαν ότι ένας πλούσιος και μεγάλος άνδρας θα την αγαπούσε και θα την παντρεύτανε. Από την περιγραφήν που της είχε κάνει, δεν άμ-φιβάλλει πλέον πως βρίσκεται έμπρός εις τον άνδρα τον αυτόν.

Αλλά η Καν Φειδιά, δεν το είχε πάρει από-φασιν ότι είχε νικήσει. Μόλις ο Περικλής ά-πεχαιρέτησε την Ασπασίαν, παρουσιάσθη και

η Καν Φειδιά. Τρομερά σκηνή έγινε μεταξύ των δυο γυναικών, και η Ασπασία υπεχώρησε, αφήνοντας το πεδίον ελεύθερον εις την αντί-στροφόν της, η οποία αποφάσισε να ποζάρη για Ά-ρετή και να παρουσιασθή εις τον άνδρα της.

Λοιπόν, έμφ έτοιμάζετο εις ένα έλεεινό κα-μαρίνι, ξεφύτρωνσεν ο Άρχιμέδων, που κι' αυ-τός επίσης δεν υπεχώρει εύκολα. Αναγκασμέ-νος να έξηγήση την παρουσίαν του εις τον Φειδίαν, που ένεφανίσθη κι' αυτός, ο πρίγκιπς τα έχασε, αλλά ο Φειδίας, που μυρίσθηκε τα βρώμικα, άποκρίθηκε γι' αυτόν:

— Μοντέλλο για τον Έρως!

— Καλά! γδυθήτε! διατάξεν ο γλύπτης.

Και έτσι, μετ' όλίγα λεπτά, η Καν Φειδιά, με έλαφρόν φόρεμα, ευρέθη έμπρός εις εκεί-νον που ήθελε ν' άποφύγη.

Τότε η Καν Φειδιά, ήρνηθή να ποζάρη για Άρετή. Αλλά για να την τιμωρήσει, που έ-δωξε την Ασπασία, ο Φειδίας την άναγκασε να ποζάρη, και ήρχισε το έργο.

Από τότε άρχίσθη να εκδικηθή. Μίαν ήμέ-ραν που ποζάρει με τον πρίγκιπα, έδέχθη ένα ραντεβού στο ξενο-δοχείον «Περσεφό-νη», για την άλλην ήμέραν, εις τας πέ-ντε, χωρίς να υπο-ψιάζεται ότι και ο άνδρας της, είχε δώσει άλλο ραντε-βού εις την Ασπα-σίαν, εις το ίδιον ξενοδοχείον και την ίδιαν ώρα! Ο Πε-ρικλής είχε μυρίσθη τα δυο ραντεβού. Έπειδή είχε χάσει εις τις κούρσες, έ-πεχείρησε να πάρη λεφτά από τον Φει-δία και τον Άρ-χιμέδωνα. Αλλά και οι δυο τον στείλα-νε στον διάβολο!

Ανυπομονήσας από το θυμό του, έτη-λεφώνησε εις τον κόνδοξον, όπου προήδρευε, ότι η Ασπα-σία θα τον συναντούσε την ίδια ήμέρα εις το ξενοδοχείο «Περσεφόνη», και ότι δεν είχε παρά να πάη εις τις πέντε διά να πεισθή περί αυτού.

Ο Περικλής μετ' όλίγον ήσθάνθη τύψεις. Έννόησε το τρομερό δόγμα, που θα γινόταν άναμφιδόλως εξ αίτίας του. Τι να κάνει; Σε λίγα λεπτά, θα ήταν πάρα πολύ άσχημα. Τότε η Μυρτώ, το όμορφο μοντέλλο, του έδωσε μια ιδέα. Και οι δυο τους πεταχθήκαν εις το ξενο-δοχείον «Περσεφόνη». Ο Φειδίας με την Ασπασίαν, η Καν Φειδιά με τον Άρχιμέδωνα, είχαν φθάσει ήδη εις το ραντεβού, όποτε πα-ρουσιάσθη έξαφνα ο Περικλής, κρατώντας ένα πιστόλι σε κάθε χέρι! Άλλ', ο Περικλής και η Μυρτώ άγρυπνούσαν, και όλα τελείωσαν με τον καλλίτερον τρόπον. Η Καν Φειδιά έβγηκε κρατούσα από το μπράτσο τον άνδρα της, και η Ασπασία κρατούσα από το μπράτσο τον Πε-ρικλή, και ο Άρχιμέδων, που εσώθη από έπι-σται καλλιτέχνης του θεάτρου άφρονισεν την στήν του Περικλή, που μόρσεσε τέλος να εβρη την ήσυχίαν του, έπειδή δεν έπαιζε πια στις κούρσες.

Η ΜΠΑΙΚΕΡ

Μετά τον θρίαμβον
την σκηνήν, κατε-
βη τον κινηματογράφο

Η Ζοφερίνα Μπαϊκερ, περίφημη μάχη χο-ρεύτρια, που έκαμε τον κόσμο να χορεύει εις τα πόδια της από την άμεινον επί της σκηνής, τώρα άπεφάσισε να μάς ξετελλάνη και επί της δόδης. Κατά πολλών δελεαστικών προτάσεων, η Μπαϊκερ δέχθη να παίζη διά το τράβηγμα μιας ται-ας, εις την οποίαν θα παρουσιάζεται, κατά την συνήθειάν της, σχεδόν δόλγμνη. Το άρμα σώμα της με τας παραδόξους του κινήσεις με την προκλητικήν του εμφάνισιν, φαινό-νται ότι θα γοητεύσει και εις την ταινίαν, δι-αγώτερον από όσον έγοήτευσε εις την σκηνήν. Και αν λάβωμεν υπ' όψει ότι ο κινηματογράφος είναι διαδεδομένος εις όλον τον κόσμον,

Η Μπαϊκερ όπως εμφανίζεται εις την πρώ-την κινηματογραφικήν ταινίαν.

έμφ τα μουζικ-χόλλ που μπορούν να έχουν χο-ρεύτριαν την Μπαϊκερ είναι όλίγα, φθάνοντες εις το συμπέρασμα ότι η πονηρή μάχη έσώ-φη σοφώτατα. Έτσι με τον κινηματογρά-φον η Μπαϊκερ εισέρχεται εις νέους όρίζοντες δόξης και πλούτου. Ας απελασθούν λοι-πόν όριστικώς οι Αθηναίοι, οι οποίοι είχαν π-νόν τώρα τελευτά, ότι θα απελάμβαναν τον χορόν της φημισμένης μάχης χορευτριάς εις το «Κεντρικόν».

Το φαινόμενον αυτό της άποσιμότησεως από την σκηνήν και της αυτομολήσεως προς τον κι-νηματογράφο, δεν είναι πρωτοφανές. Πλεί-στα καλλιτέχνες του θεάτρου άφρονισεν την στήν του προσκήνιου χάριν της δόδης. Και έτσι σιγά-σιγά το θέατρον έρημώνει.

ΦΑΚΟΣ

ΚΟΖΕΡΙ

Σ' ένα φιλικό σαλόνι από τα πιο γνωστά έγινε μεγάλη συζήτηση για τη χειραφέτηση της γυναί-κας—είναι το ανεξάντλητο θέμα που έχει πάντα φα-νατικούς οπαδούς. — Ο κύκλος, που είχε άρχισει τη συζήτηση, άτελείται ά-πο κοπέλλες και δυο-τρεις κυρίες, που περιττό να πούμε ότι υπεστήριζαν την τετρωμένη και έπιμονή άποψή τους, ότι η γυναίκα πρέπει να κυττάξη το σπίτι της, αδιά-φορο αν αυτό πρώτοι έπεριφρονούσαν κάθε κοπέλλα που μπορούσε να τους φανή καθυστε-ρημένη.

Η κοπέλλες έσυζητούσαν με μεγάλη ζωηρό-τητα και υπεστήριζαν τας άποψεις τους, αλλά μια άπ' ελες, που καθόταν στην άκρη του σαλο-νο, δεν είχε πη λέ-ξει και άκουε μονάχα με μεγάλη προσοχή.

Φέτο μπλέ πασιέλ γα-νεμισμένο με κέντημα από κορδονέτο μαριν και μαύ-ρη βελούδινη κορδέλλα.

Τη χειραφέτησιν την έννοώ-εγώ να κερδίσω μόνος του κανείς τη ζωή του και όχι να περιμένη διαρκώς χρήματα από τους γονείς του. Η κοπέλλα που θέλει να λέγε-ται χειραφετημένη, πρέπει να είναι άξια να ζή-μνη της, να προστατεύη μόνη της τα συμφέ-ροντά της, να διοικαίη, να προσφέρει κάτι στην κοινωνία, ή αν δεν μπορεί αυτό, να μην είναι βάρος της κοινωνίας.

Σεις νομίζετε τους έαντιους σας χειραφετη-μένους; Και γιατί, σας παρακαλώ; Έπειδή κα-νίζετε, έπειδή έχετε φίλο, ή έπειδή θγαίνετε μόνες σας τα βράδια; Όχι, θα μπορούσα ν' αποκλιθεθώ μπροστά σας αν είχατε ως πρώτη σας φροντίδα να κερδίζετε τη ζωή σας και τό-τε θα είχατε όλα τα δικαιώματα να ζήτε όπως σας άρέσει. Αλλά, αφού τόσο σεις όσο και εγώ τα περιμένουμε όλα από τους γονείς μας, άς μη μιλάμε για χειραφέτησιν γιατί σας βεβαιώ πως παρεξηγούμε την έννοια αυτής της λέξεως.

ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Εύρισκόμεθα εις μίαν μεταβατικήν εποχήν που ακόμη δεν άρχισαν οι συγκεντρώσεις. Οι περισσότεροι μόλις τώρα επέστρεψαν από τας διαφόρους έξοχάς και ή κυρίες εύρίσκονται εις πορετώδεις έτοιμασίας διά την χειμερινήν σαι-ζόν. Τας άπασχολεί τόσο αυτό, ώστε ακόμη δεν έσκέφθησαν τους χορούς και τας συγκεντρώ-σεις.

Έν τούτοις το νέον ξενοδοχείον της Κηφισ-σας «Πεντελικόν» είναι ένκεννο από συγκεντρώ-ναι τον περισσότερον κόσμον, ιδίως κάθε Τε-τάρτην και Σάββατον.

Μεταξύ των τακτικών θαμώνων σημειώνομεν τον προσκετην της Ιταλίας, την κυρίαν και da Άρλντα, τας δας Εύκλειδην, την κ. Άρα-βαννοβ, τον κ. και την κ. Φαρκάκη, την κ.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Προτού προχωρήσωμεν εις διαφόρους συνταγάς φαγητών, καλόν είναι να σας περιγράψωμεν την σάλτσαν Μπεσαμέ, ή ό-ποια θα σας χρησιμεύσει διά πολλά φαγητά. Διά την σάλτσαν αυτήν άπαι-τούνται τα έξής: 200 δο-γάκια, 4 κουταλιές δο-ν-το, 3 κουταλιές άλευρι, άλάτι και μισχοκάρυδο.

Βάζομε το γάλα να βράση και το διατηρού-με ζεστό. Ύστερα λιώνομε σε μία κατσα-ρόλα το βούτυρο, και δουλεύοντας διαρκώς με ένα κουτάλι, ρίχνομεν το άλευρι, ακολουθώσ το γάλα, το άνάλογο άλάτι και μισχοκάρυδο, και έξακολουθούμε να δουλεύομε έως δτου άρχί-ζει λίγο να πήξη. Ένιοτε εις την σάλτσαν αυ-τήν προσθέτομεν και τυρί παμεζάνα ή και τον κροκόν ενός αυγού. Αναλόγως της χρησιμο-ποίησεως.

ΑΙ ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Από την στήλην αυτήν θα παρελά-σουν, από μια σε κάθε φύλλο, ή σιλου-έττες των εκλεκτοτέρων Έλληνίδων. Όλοι αϊ διακρινόμενοι εις τας γράμ-ματα και εις τας τέχνας, εις την κοι-νωνικήν και εκπολιτιστικήν δράσιν, εις τας κοσμοσυγκεντρώσεις και εις τας σολ-λόνια, όλοι αϊ έξεχουσαι Έλληνίδες θα παρελάσουν από την στήλην αυτήν με μίαν σκιαγραφίαν της μορφής των, και με μίαν γοργήν περιγραφήν της δράσεώς των.

ΚΑΛΛΙΠΟΝ ΗΑΡΡΕΝ

Πρόεδρος του «Λυκείου των Έλληνίδων».

Η δράσις της κ. Παρσέν είναι παγκοσμί-ως γνωστή και το έργον της τόσο τεράστιον, ώστε να είνε άδύνατον να περιληφθή εις όλι-γας γραμμάς. Η κυρία Παρσέν εισγάθη επί μακρόν στείγαν έτών εν μέσω άνδράδων και άντενσεργιών, αλλά έπαυώρησεν άπόρητος και διά τας να κανόνισαι ότι είναι ή πρώτη Έλ-ληνίς που έδωκε γενικήν ώθησιν εις την γυναι-κα και παρότρυνε να λάβη ένεργον μέρος εις την κοινωνίαν, όχι μόνον έργαζομένη διά τη λατρωτική έργα, αλλά γενικώτερον.

Δεν είναι φεμινίστρια των άκρων ή κ. Παρ-σέν και έπειδή φρονεί ότι πρέπει να προλειαν-θή καταλήλως το έδαφος διά την ένεργόν ά-νάμειν της γυναικός εν τη κοινωνία, αυτό κυ-ριώς έπειδιώσε.

Πήρξισε το έργον της με την «Εφημερίδα των Κυριών», ή οποία ήτο εφημερίς καθαρώς όποίου και προσέφερε. Η κυρία Παρσέν, εκδιδομένη άποκλειστικώς από γυ-ναίκες, και διατηρούσα επί 30 όλόκληρα έτη. Ακολουθώσ ίδρυσε την «Ένωσιν Έλληνίδων και βραδύτερον, το «Λύκειον Έλληνίδων», τού ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΧΙΟΥΜΟΥΡΙΣΤΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

ΤΟΥ
JACK HORNBER

Ο Άρθουρος Βρομπόν ήταν ένας σοφός. Υπήρχαν πολλά πράγματα τα οποία δεν ήξευρε: να ντύνεται, να κερδίει χρήματα, να φιλή το χέρι των κυριών. . . . Άλλά ήξευρε, όσον κανείς, τα ήθη των μαργαριταριών.

Είχε συγγράψει ήδη για τα ενδιαφέροντα αυτά τρία βιβλία, όχτώ ή δέκα τόμους, που δεν είχαν δημοσιευθεί όλοι, ένεκα της μικρής επιτυχίας που είχαν δ' πρώτος. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε τον σοφό μας να έρευνά πάντα. Μέσα στο μικρό του δωμάτιο, στο πέμπτο πάτωμα, είχε γάζετο και έτρωγε μεγάλους τόμους γεμάτους ντοκουμέντα για τα μαργαριτάρια.

Καμιά φορά επίσης, χάριν ποιικιλίας, έτρώετο μ' ένα κομμάτι ψωμί βουτηγμένο στο ξίδι.

Μιά μέρα που πήγαινε να ιδεί τον περίφημο καθηγητή Νικρομάν, που τον βοηθούσε πάντα με τις συμβουλές του, συνάντησε την κόρη του, τη δεσποινίδα Άγλαία. Ήταν πολύ όμορφη. Και ο Άρθουρος, που δεν ήταν συνειδημένος να συναναστρέφεται όμορφες γυναίκες, την έρωτεύθηκε τρελλά.

Επ' έξη μήνες, με τις πιο μηδανινές προφάσεις, πήγαινε στον καθηγητή δυό φορές την ημέρα. Και άλλοτε για να δανεισθεί την όμπρέλλα του, άλλοτε για να του την επιστρέψει, άλλοτε για να του πει, με άναφηλητά, πως την είχε χάσει, μέσα σ' ένα τραίνο.

Ο καθηγητής Νικρομάν, που έκτιμούσε ένα τόσο σοβαρό και έπιμελημένο, δεν τολμούσε να τον διώξει. Άλλως τε, ο Άρθουρος Βρομπόν τον ήτο χρήσιμος. Του έφερε σκελετούς από το Μουσείο όσες φορές του χρειάζοντο, γιατί ο καθηγητής Νικρομάν άντιπαθούσε πολύ να μπη στον ηλεκτρικό μ' ένα σκελετό κάτω από τη μασχάλη.

Αυτό τον στενοχωρούσε λιγάκι τον Άρθουρο, μ' α' δεν μπορεί να κάνει ό έρωτας;

Υστερα από τρεις μήνες πήρε την άμοιβή του. Μίλησε στην όμορφη Άγλαία για πρώτη φορά.

Επειδή δεν ήτο συνειδημένος να βρούμε τις προφάσεις, έπεσε στα γόνατά της και της άπγγυε μονορούρι την προσφώνησιν που είχε συνθέσει στις ώρες της άναπαύσεώς του:

— Δεσποινίς, είμαι τρελλά έρωτευμένος μαζί σας. Είμαι σοβαρός, άρεκέτα σοφός, καθόλου πλούσιος, αλλά κατά βάθος τίμιος. Μπορώ να σας προτείνω να μοιρασθήτε τη σεμνή αλλά χαρούμενη ζωή μου; Μου επιτρέπετε δεσποινίς να ζητήσω μ' όλο το σεβασμό το χέρι σας;

Ήταν πολύ όμορφο και πολύ συγκινητικό. Άλλοίμονο! Η θεική Άγλαία έμεινε άσυγκινητή! Δεν παρακάλεσε καν τον Άρθουρο να σκληρθεί. Τον κύτταζε με τα δυό της ήσυχ' και σκληρά μάτια και άποκρίθηκε γελώντας λίγο κοροϊδευτικά:

— Ακούστε, άγαπητέ κύριε, σας εύχαριστώ, αλλά ή πρότασή σας δεν με κάνει να τα χάσω άπ' τη χαρά μου. Έχ'ω ακόμα τώρα μ' ένα σοφό και έπιθυμώ ν' αλλάξω. Δεν έχω καμιά όρεξη να βρωσκω σε κάθε γωνία του σπιτιού μου σκελετούς, κεφάλια λαγού, και ψάρια προϊστορικά.

— Μά. . . . δεσποινίς. . . . εγώ δεν άσכולούμαι παρά με τα μαργαριτάρια!

— Γιατί δε το λέγατε; Είπατε κοσμηματοπώλης; Σηκωθείτε λοιπόν.

— Όχι, δεσποινίς, δεν είμαι κοσμη. . . ματω. . . . πώλης, αλλά μελετώ τα ήθη, τις συνήθειες. . . . των λεπτών μαργαριταριών.

— Καλά! λοιπόν μπορείτε να ξαναγο-νατίσετε.

Η Άγλαία περίμενε να ξαναπάρη ο Άρθουρος την κορασιτική στάση του κ' έπειτα είπε περιφρονητικά, την άπόφασί της:

— Λοιπόν, κύριε Άρθουρε, Βρομπόν, μ' άρεσουν ακριβώς πολύ τα μαργαριτάρια. Την ή-μέρα που θα μου φέρετε ένα πολυτελές κολλέ-άπ' αυτά τα όμορφα μαργαριτάρια, θα σας πα-ρακαλέσω να ζητήσετε το χέρι μου από τον πατέρα μου. Άλλά έως τότε. . .

Και έκανε μιά χειρονομία που έδειξε στον Άρθουρο πως δόκανε μεγάλη γκάφα να έπι-μείνη.

Σηκώθηκε, σκούπισε τα γόνατά του παντα-λονιού του, πήρε το καπέλλο του και έέχασε την όμπρέλλα του.

Αυτή τη φορά όμως δεν ήταν τέχνασμα για να ξαναγορίσει να την ζητήσει την άλλη μέρα.

Ο Άρθουρος πήρε ένα ταξί για να γυρίσει

Έπεσε στα γόνατα και της άπγγυε μονορούρι την προσφώνησιν που είχε συνθέσει. . .

— Πήρε επίσης και μιά άπόφασί: την άπόφασί να φύγη.

Άμα λοιπόν ο Άρθουρος άπεφάσισε να φύ-γη για τη Κεϋλάνη, το μέρος όπου τα μαργα-ριτάρια βρίσκουν άφθονη τροφή, πήρε τις οι-κονομίες του, το ξυρτάκι του, τα άπαντά του, την φρέσκη καρδιά της γραβάτας του, τον οδηγό των τηλεφώνων και των σιδηροδρόμων-γιατί, όπως φαντάζεσθε, δεν είχε τη συνήθεια των ταξειδιών.

Επειδή όμως η συνήθεια άποκτάται με την χρήση, μπηκε στη Μεσσαλία σ' ένα μικρό βα-πόρι που έκανε δέκα όχτώ μίλια την ώρα.

Μέσα στο βαπόρι υπήρχε ένα θαυμάσιο κολ-λιέ μαργαριταριών στον λαϊμό μας Άμερικα-νίδος. Άλλά, όπως το είπαν ο ίδιος, ο Άρθου-ρος είνε τίμιος.

Απεριβίασθη λοιπόν στην Κεϋλάνη με χέρια άδειανά και ήσυχη συνείδησι.

Έκει ένοιωσε μιά δόξα, πήρε ένα μαχαί-ρι στο χέρι του και δούλεψε. . . . Μά έξαφνα έαλίσθηκε και ξαναβγήκε. . .

Έοθε στον εαυτό του μέσα στη βάρκα. Ο

δαρκάρης τον είχε βγάλει άπ' τη βάρκα πέρασε μισή ώρα.

Τα πρώτα λόγια που είπαν ο Άρθου-ρος αυτά:

— Που έβαλα το μαχαίρι μου; Δέν έχω τα λόγια, το άφησε να πείσει γιατί το έ-τρεψε ανάμεσα στις μασέλες του.

Ο Άρθουρος Βρομπόν ξανάφερε τα λασσα πολλές φορές, άφου φρόντισε από κάθε βουτιά, να στεγνώσει το πού-τον. Άπό ντροπή δεν ήθελε να γυρίσει πάλι στον πάτο του άκεανού.

Αυτό όμως τον έκανε να χάσει και άποφάσισε να φορέσει ένα μαχαί-ρι.

Συνέβηξε ως τόσο στο δύσκολο έργο του. Εύτυχως δεν συνήτησε κανένα μα-χαίρι άν και έστερε κάθε φορά μαζί με το μαχαίρι, δεν ήξερε να το μεταχειρισθεί.

Έπρεπε και την όμπρέλλα του, αλλά, απ' πρώτα, αυτό δεν τον εμπόδιζε να βρει τον έμπορο που την είχε άγοράσει.

Την ένδεκάτη μέρα, ο Άρθουρος πάλι έπ' τέλος ιδεί ένα μέρος με μαργαριτάρια τώρως να τα πλησίαση με πολλά τραί-τα. Τα μαργαριτάρια, έφέροντας πως έπ' να νειαν, χορεύανε ένα τρελλό χορό ήσαν μεγαλοπρεπές κολλέι.

Ο Άρθουρος η-ρησε με προφύλαξη, έπειτα με μιά έπι-κατελλιά, τσάκωσε τα δυστυχισμένα και τάχωσε στη μέση τούση του παπτα-του. Ο δαρκάρης τον άνέβασε. Τώρα δεν έμενε παρά να έπιστρέψη στην Εύρώπη.

Και τόκανε.

Δέκα μήνες μετά την άναχώρησή του Άρθουρος άλλοξομοιδασμένος και άπο-σμένος, γύρισε στη Μεσσαλία.

Για να ταξειδέψη, σκούπισε τη γέφυρά-τι δεν του είχαν μείνει πιά χρήματα, έπ' να θησανό του που τον έκοψε μέσα στην πη του πανταλονιού του. Αυτό όμως τον έ-διζε να καθίση, ούτως ώστε έφθασε πολύ α-ρασμένος. Τέλος χτύπησε το κουνούπι του-τιού του καθηγητή Νικρομάν, και πάλι την πόρτα ή γρηά ύπρησέτ'α. Ριέδα.

στο σαλόνι, ή θεική Άγλαία έπαψε μιά-κειά μπαλάντα του Σοπέν. Εύγενος περ-νά να τελειώσει ή δεσποινίς. Τέλος της είπα-— Δεσποινίς, σας φέρνω εκείνο που σας έ-σέδηκα.

Και παρουσίασε στη λατρευτή του το π-φημο μικρό κολλέι που είχε βγάλει άπ' το ινδικό άκεανό.

Έκείνη χτύπησε τα παλαμάκια.

— Ό! είναι για μένα αυτό; Τι καλός είστε.

Τον φίλησε στο μέτωπο και ο Άρθουρος γεμμένος την εύχαριστούσε:

— Δεσποινίς, με σκλαβώνετε.

— Α! Κύριε Άρθουρε, κάνετε καλώς κορό λάθος. Δεν είμαι πιά Δεσποινίς, Κυρία.

Και παρουσίασε τον άντρα της, ο άπο-εύχαριστήσε θερμά τον Άρθουρο για το δώ-ρο του.

Και οι δυό τον προσκαλέσανε στο γεύμα-λουθεί τωφά την σκοτεινή της Μοίρα. Παρου-σιάζετα χορευτήρια του γυναικού εις το Παρίσι και ή πρώτη της εμφάνισις είνε ή άποκάλυψις μιάς τέχνης άγνωστης ακόμη και μυστηριακής, που άκούγει εις τον κόσμο την φλέβα ενός με-ταλλίου νέου αισθητικών συγκινήσεων. Η Μάτα-Χάρι, γίνεται έντός όλίγου το είδωλον των όρασπαθών εις το Παρίσι, γίνεται μοι-

(Μετάφρασις Β.)

JACK HORNBER

Η ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ ΠΟΥ ΚΑ-
ΤΕΔΙΚΑΣΘΗ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ
.. ΩΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ..

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Η ΗΛΘΝΙΚΗ, Η ΜΥΣΤΗ-
ΡΙΩΔΗΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ
.. .. ΖΩΗ ΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

Αυτήν την στιγμήν ένα βιβλίον άνα-στατών την Εύρώπη. Έγγραφή άπ'ό τον Ισπανόν Ε. Γκομέζ-Καρίλλο, πρόεδρος του Ισπανικού τμήματος του «Συνδέσμου όπερ των δικαιωμάτων του άνθρώπου» και μεταφρασθή εις όλας σχεδόν τας Εύρωπαϊκας γλώσσ-ας. Είς το βιβλίον αυτό άποκαλύπτε-ται και περιγράφεται όλη ή μέχρι του-δε άγνωστος και μυστηριώδης ζωή της περιφήμου χορευτήρας Μάτα-Χάρι, ή όποια έτονυφενίσθη άπό τους Γάλλους κατά τον παγκόσμιον πόλεμον ως κα-τάσκοπος. Η ιστορία της ζωής της καλλιτέχνιδος αυτής πάλαιται άπό δρα-ματικωτάτας περιπετείας. Δεν έχει τί-ποτε το κοινόν με τας συνήθεις ιστο-ρίας κατασκοπίων. Η ήρωίς της είνε ένα έξαιρετικό πλάσμα, μιά φτεροστό-η χορεύτρια, που με την άπόκοσμη τέχ-νη της έμάγευε και συγκινούσε, όχι μόνον τον πολλόν κόσμο, αλλά πολύ περισσότερο τ' άνώτερα πνεύματα, τους ποιητάς, τους καλλιτέχνας, τους επιστήμονας, τους σοφούς, τους πολι-τικούς και όλους τους ισχυρούς της γής. Περιούσε μέσα άπό τον πεζόν και άχαριν κόσμο ως μιά όπτασία όνειρου, ως ένα θρυλικόν πλάσμα, σταλ-μένο εις την γήν για να σκορπίζη όλες τις μαγείες της Όμορφιάς και της Τέχ-νης. Η ζωή της είνε το παθητικώ-τερο μυθιστόρημα που ξετυλίγεται σε συγκινητικές σελίδες γεμάτες γοητεία, για να καταλήξη σε μιά σπαρακτική τραγωδία, που συνετάραξε όλο τον πο-λιτικώμενο κόσμο. Κανείς δεν θα μείνη άσυγκίνητος στην έξιστόρησιν αυτής της ζωής, γραμμένην άπό ένα των κο-ρυφαίων διανοουμένων της συγχρόνου Εύρώπης.

Θά μεταφράσωμεν έδώ τα κυριώτε-ρα κεφάλαια του συγκλονιστικού αυτού βιβλίου: Τα παιδικά χρόνια της Μάτα-Χάρι και ο γάμος της. — Οι πρώτοι θρίαυβοί της. — Η Μπαγιάντερα. — Η έξαγιασμένη Έταίρα. — Το μυστικό της ψυχής της. — Πρό του Άνωτάτου πο-λεμικού Δικαστηρίου. — Η φυλάκισις και ο θάνατός της. κ.λ.π.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1^{ον}

Τα πρώτα χρόνια της Μάτα-Χάρι και ο γάμος της.

Μένει ακόμη πρόσφατη εις την μνήμην όλων ή παραμυθένια τύχη της παράδοξης και ιδιό-τυπης αυτής γυναίκας, που κατέκτησε τον κό-σμο τόσο με την προσοπική της γοητεία, όσον και με την τέχνην της. Η Μάτα-Χάρι ήτο κό-ρη ενός έντιμου δημάρχου μικρής Όλλανδικής πόλεως, και παντρεύθηκε νεοτάτη μ' ένα Όλ-λανδόν άξιωματικόν. Μά αυτός ο γάμος, εύθις από την άρχη ήτο δυστυχισμένος, και έγινεν ή άμετρησία της περιπετειώδους ζωής της. Άπό την ήμερα που άφινει την πατρίδα της, άκο-λουθεί τωφά την σκοτεινή της Μοίρα. Παρου-σιάζετα χορευτήρια του γυναικού εις το Παρίσι και ή πρώτη της εμφάνισις είνε ή άποκάλυψις μιάς τέχνης άγνωστης ακόμη και μυστηριακής, που άκούγει εις τον κόσμο την φλέβα ενός με-ταλλίου νέου αισθητικών συγκινήσεων. Η Μάτα-Χάρι, γίνεται έντός όλίγου το είδωλον των όρασπαθών εις το Παρίσι, γίνεται μοι-

ραίως μιά μεγάλη έταίρα, και βλέπει τον κό-σμον συρόμενον εις τα πόδια της. Όλοι την νομίζουν Ίνδην. Σάν μιά Ίνδικη Θεότητα την προσκυνούν α' κορυφαί της τέχνης και της έ-παστήμης. Τον καιρό του μεγάλου Πολέμου, έ-ξακολουθεί τις κοσμοπολιτικές περιπλανήσεις της άπό το Παρίσι εις το Λονδίον, άπό την Ρώμη εις τη Μαδρίτην, άπό τη Βιέννην εις την Πετρούπολιν. Το 1915, οι Γάλλοι την σύλλαμ-βάνουν αιχμάλωτον έπ' κατασκοπείας, και το φθινόπωρον του 1917, δικάζεται άπό τ' Ανώ-τατον πολεμικόν Συμβούλιον, και τυνεγκρίζεται εις την Βενσένν, κοντά εις το Παρίσι.

Η Μάτα-Χάρι ήτο ύψηλή και λεπτή σαν κλωνία άνθ'όμου φτυού. . .

Μετά τον θάνατό της, ο πατέρας της έκεί-δει ένα διόλκον στην Όλλανδία, ή όποια, έ-να είδος άπολογίας της καλλιτέχνης, ή όποια έχει γράψει εις αυτό το πρώτο κεφάλαιον με μεγάλην ελικρίνεια, πρηφάνεια και μιά σύ-φορητη δροσιά εις το αίσθημα και εις το ύ-φος.

Όμολογώ, — γράφει ή καλλιτέχνης μέσα εις το άτριπτόλιον που την έφευγε εις την Νέαν Ύόρκην σ' ένα άπό τα όμορφαις ταξείδια των περιπετειών της άνα τον κόσμο, — όμολογώ ότι δεν είμαι γεννημένη εις την Τάδα, όπως όλοι φαντάζονται. Είδα το φως του κό-σμου εις το Λούδβαρδεν. Ο πατέρας μου ήτο ένας γνωστότατος έμπορος στο Φοιλάιν, και ή μητέρα μου ήταν μιά κυρία του μεγάλου κό-σμου, τόσο όμορφη, όσον και πλούσια.

Με μεγάλην συγκίνησην διηγείται την παι-δική της ήλικία εις το σατό Καμίνιγκα-Στάτ και όμιλεί για τις ξανθούλες μικρές της φίλες, και ιδιαίτερα για τη χαριτωμένη της Μαρία Στάο-Μπούρμαν, μιά έξασία κονιλίτσα με τα περούξενια μάτια και τα χείλη τα πλασμένα για φίλια. Τα παιδικά της χρόνια είνε ένας παράδεισος! Μά το σκληρό χτύπημα της Μοίρας άρπάζει πολύ νωρίς την άγαπημένη της μαμάς και ο άπαρηγόρητος πατέρας της κλείνει τη μικρή Μάτα ή μάλλον τη μικρή Μαργαρίτα-Γερτρούδη, γιατί αυτό είνε το πραγματικόν όνομά της, σ' ένα άυστηρό ά-ριστοκρατικό σχολείο για να εκπαιδευθή εις αυτό και ν' άνατραφεί όπως πρέπει.

Τέσσερα χρόνια άργότερα, τον καιρό των καλοκαιρινών διακοπών, συναντά για πρώτη φορά τον μέλλοντα σύζυγό της. Δεν είνε κα-νένας νέος, αλλά φέρει την όμορφη στολή του άξιωματικού με τόσο κοσμοπολίτεια και τόσο σο μεγαλείο, ώστε όλες ή νέες κόρες της Όλ-λανδίας που συναντά στο δρόμο του, χάνουν το νού τους γ' αυτόν. «Κι' αυτή ακόμη, ή ήλικία του, ήταν για μένα ένα έπιπλέον θέλητρον, γράφει ή Μάτα. Του έδιδεν όλη τη γοητεία της γνώσεως του κόσμου, που έλειπε, από ένα άν-δρα κορίτσι». Ο γάμος τους έγινε με μεγάλην πομπήν εις το Άμστερδαμ και οι νέονυμφοι ά-νεχώρησαν διά το Βισβόδεν.

Άλλ' άπό την πρώτη στιγμή ο ούρανός της ζωής τους συννεφιάζει. Η νέα κόρη βλέπει κά-θε μέρα όλα τα όνειρά της, τις έλπίδες της, την όμορφη της ύπαρξιν που έμπιστευθήκε με τόσο χαρά εις την προστασία ενός εύγενικού, όπως τον νόμισε, άνδρος, να χάνονται σε μιά άβυσσον. . . . Ο ταγματάρχης Λεόν Τσέλλε ή-ταν ένας άκαρδος έγωίστης και τύραννος. Έ-π' πλέον ή γυναίκες της οικογενείας του ήλθου-αν και μισούσαν την όμορφη Μάτα, και έκαμιναν άπόρητη την ζωήν της. Άντες ήμερες εύτυχι-ας γνώρισαν οι άνδρες, όταν έπ'ησαν μόνον τους να ζήσουν εις το Άμστερδαμ. Έκει ο ά-ξιωματικός παραύλασε έπισώμως την νέα γυ-ναίκα του εις την Άνατολικήν Αίλην, και ή ανιστηρώδης κάλονή της Μάτας, πορεύεσε μιά έξαιρετική συγκίνησι εις όλους όσους την έβλεπαν.

Μιά όμορφή παραμυθένια που συντάραξε την ψυχή σαν ένα μυστήριο άξεδιόλυτο. Ένα πρόσωπο χλωμό κ' έξοικνέ, σαν Ίνδης, που το φλόγιζαν όλόκληρο δυό μεγάλα μαγεμένα μά-τια. Η άμνηση και ή φωτιά αυτών των ματιών ήταν κάτι πρωτοφανές, έφθέραιε όλους με μιά μαγική δύναμι, και έκανε πειρώματα την όμορ-φία της Μάτας. Όσοι την γνώρισαν δεβαιώ-νουν τη μαγνητική δύναμι που έξασκούσε εις όλους όσους την πλησίαζαν, αυτή ή γυναίκα, και διηγούνται ότι ύπερδύναμιν όλους, ότι έφευγαν εις τα πόδια της την ζωή τους σαν ένα άνθος, όσον καλόν ήθελε, για πάντα! Έν τοιούτοις ό άνδρας της, ζώσε κοντά εις την μαγισσα αυ-τή της όμορφιάς και της γοητείας, μιά ζωή ή-κολασίας και κοραϊλής. Σενυτούσαν έξω άπό το σπίτι του με γυναίκες έλαφρών ήθών και συντηρούσε διαφθαμένους νέους. Ότε ή γεννη-σις ενός χαριτωμένου άνδρου, που τον χάρισε ή Μάτα, δεν άφείκε σε τίποτε. Το παιδικό πε-θαίνει τοιούτων έτών, αμαρκαμένο άπό μιά Ίνδη νταντά, και ή μητέρα του λύνεται άπό τα μά-τια της μητρότητος που δέσμευαν ως τότε την ψυχή της. Ο άνδρας της όλγεται στο πάθος του χαρτοπαγνίου, μετά άναρχώς, συνάντει ο-περόνκα χρέη, και εις το τέλος εξωθεί ο ίδιος τη γυναίκα του στο χέλος της άβύσσου. Όλη ή

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ

Le baiser bleu, tendre et mystique.

Η κοντέσσα έβλεπε τον κορσέ της, και στέναζε, σαν να ξυπνούσε από θαδεία λιγοθυμία.

Πέφτει το ριπίδι της.

Οι μανιόλες ευωδιάζουν πολύ δυνατά στον κήπο.

Τότες ο μαρκήσιος θέλησε να σκύψει να της φιλήσει το μπράτσο, μα κείνη φιλάρεσκα τ' απόσυρε, μ' ένα φευγαλέο γλυκάσμα στα μάτια, σάμπως νάν τούλεγε: μη διάζεσαι.

Εν' ανθάκι μπλού, βεργολιγρό, μπρός απ' το ψευδαλινό το παραθύρι σείεται μυστικά, σαν κάποιο δειλό νόημα.

— Άχ κοντέσσα, κοντέσσα, τα μάτια σου είν' ολόφλογα και τα χέρια σου νευρικά παιγνιδίζουν αποδρίχνοντας τις ανήστερες νταντέλλες που ωραίζουν το ντεκολτέ σου. Τ' άστρα λαμπρά φεγγαρίζουν, σαν περλάντια, και γέρονον συγκαταβατικά προς τη σιωπή.

— Μαρκήσιε, σέ πήρε η ανυπομονησία; Τα πορφύρα σου χείλια δαγκάς και τρέμεις σύγχωρος: τα μαλλιά σου είν' ανταριασμένα τα τριχωμάζει η επιθυμία.

Τ' άραχνούφανα παραπετάσματα τ' ολάπαλο άγεράκι κολώνει: περνάει δροσάτο ύλο φιλώντας τις θαλαντωμένες φοινικίες.

Οι μανιόλες ευωδιάζουν πολύ δυνατά στον κήπο.

L'ardent baiser, farouche et rouge...

Μεσημέρι άψύ. Τα βώδια μουκανών. Κάιει ο ήλιος σά φλόγα. Ο θερστόης — μπρούντζινος και ρωμαλέος, ξυπόλητος — με το δάχτυλο τινάζει τον άμυρον ιδρώτα που στάζει στο μέτωπό του.

Τα βώδια μουκανών. Τη γλώσσα του θγάζει ο σκύλος.

Νάτην η χωριατοπούλα, η κοκκώνα, η έμνοστη πάει τη στάμνα να γιομίσση απ' τη δροσπηγή: πάει γυμνοπόδα, τα στήθια της φουσκώνουν σαν άσκιά: μια μαντίλα της περιζώνει τα μαλλιά. Ροβολάει κατά την κατηφορία. Φλέγεται.

έμφυτη υπερηφάνεια της Μάτας επαναστατεί τότε και μάνεται μέσα εις την ψυχή της. Και όμως, ο άνδρας της, που την οδηγεί εις αυτό το έσχατον σημειον της ταπεινώσεως για μια γυναίκα, κατάγεται από μίαν τών ευγενεστέρων οικογενειών της Σκωτίας, τούς Μάκ-Λέοδ, είνε άνεμπος του ναυάρχου Λέοδ, και η οικογένειά του έπαιξε σημαντικώτατον ρόλον εις τούς δοξασμένους χρόνους της Σκωτικής ιστορίας.

Ο άνθρωπος αυτός υποχρεώνει τη γυναίκα του να παραινη εις τα σπύτια των πλουσίων φίλων του για να ζητή χρήματα, και εκμεταλλεύεται με κάθε τρόπον την όμορφιά της. Η Μάτα φθάνει εις το τελευταίον στάδιον της ηθικής απογνώσεως, όταν μια αλφηνδία στρατιωτική διαταγή μεταθέτει τον ταγματάρχην Λέοδ εις την ύπηρεσίαν του Άποικιακού στρατού εις τη Γιάβαν. Οι δύο σύζυγοι, φεύγουν εις τας Γινδίας και η Μάτα έλπίζει ν' άρχισση μια νέα ζωή και φέρει εις τόν κόσμο ένα όμοιο κοριτσάκι, τη Γιοχάνα Λουΐζα.

Εκεί μετ' όλιγον καιρόν απέθανεν έντελώς άρρώστα και μ' ένα άνεξήγητο τρόπο το άγοράκι της ο Νόρμαν, που ήτο ήδη τριών ετών. Ο θάνατός του ήτο τρομερός και μυστηριώδης. Γύρω από το οικογενειακόν αυτό δράμα, έδημιουργήθησαν πολλά σκάνδαλα και μυθεύματα, μέσ' απ' τα όποια δύσκολα θα μπορούσαν α δικαστικά άρχαι ν' ανακαλύψουν την αλήθειαν. Τό πιθανώτερον είνε ότι μια ιδιαιτηής νέα από την Γιάβαν, έπιφοτισμένη να περιποιηται τόν μικρόν Νόρμαν, τόν φαρμάκωσε μια

μέρα με το ίδιο της χέρι. Τα αίτια του εγκλήματος έμειναν μυστηριώδη.

Η Μάτα δεν ήτο δυνατήν πλέον ν' άντέξη. Έγραφεν εις τόν πατέρα της σπαρακτικά γράμματα, εις τα όποια έξιστορούσε όλη την κόλαση της ζωής της, κ' έκείνος ταράχθηκε τόσο πολύ ώστε έκαμε άμέσως κανονικήν άγωγήν κατά του γαμβρού του εις τα άποικιακά δικαστήρια της Γιάβας. Όταν ο Μάκ-Λέοδ έμαθε τα διαβήματα αυτά του πατέρα της της Μάτας, σέ τέτοιο βαθμόν έξεμάνη, ώστε μίλησε εις το σπίτι του σαν τοιλλός, άρπαξε την γυναίκα του απ' τα μαλλιά και την έσερνε από δωμάτιον εις δωμάτιον, με το ρεβόλβερ εις το χέρι, φοβερίζοντας ότι θα την σκοτώσση. Η φωνές των ύπηρετών προκίλεσαν τότε σκάνδαλον εις όλην την συνοικίαν, και πολλά μέρη της Όλλανδικής παροικίας, του Μπένζες Μπρόες έμαθαν τας φοικτικές ήθικας δοκιμασίας, ή ύγεια της Μάτας κλονίζεται εις επικίνδυνον σημείο. Παθαίνει συνεχώς λιποθυμίες, που διαρύνειν άκόμη, ο κτηνώδης άνδρας της, την υδρεί και την χυτιά. Η διαγωγή του με τούς ιδιαιτηής της Γιάβας και η οικογενειακή ζωή του, είνε πλέον δημόσιον σκάνδαλον και προ-

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ναέ τοι Όραϊόν, Άκρόπολη, πού έπάνω σου τά φέγγη
Λάμπουν τά πιδ λεπιά,
Ό, το περίοπτον δόμα, πού υψώνεται και φέγγει
Έπάνω από της Άττικής τό φώς θαμβωτικά!

»

Σιήλες τοι Όλύμπιον τοι Διός, πού θριαμβικά δυνάει
Σιό αιλάζι τοι άττικού ούρανού άπ' τό φραγμένο ούδι,
Ό γίγαντες, πού ροητό Σιερέωμα τά κορτάει,
Πού έτοι σκορπάτε σιής ψυχής τά μάτια υπέργειο χάδι.

»

Συντρίμμια άρχαία, Ναοί ιεροί, και Θέατρα, και Μηνά
Και τόποι όνομαστοί,
Μάρμαρα σκόρπια, πλαγισστές κολώνες, κ' δσες θεία
Έλπίδα σάς έφύλαξεν όρθές, για να ένρωθή

»

Τού άνθρώπου ή φύρα: ό Κίθωτό τοι Όραϊόν, αιώνα Ά
Κ' οι βράχοι σου είν' άκόμα
Πνεύματος θείου ένσώρκοση, κ' αϊθερολάμνα άχρνα
Έτοι σκορπάς, πού πνέμα έχω λατρεύει σου τό χώμα.

(Άνέκδοτον)

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

Ένας κότσιφας περνάει, τσίου, τσίου, το νεράκι κυλάει παρλό
ακό, κελάρζει σαν κρούσταλλο.

Βλέπουνται. Σμίγουν τυφλά.

... Κάιει ο ήλιος σά φλόγα. Τα βώδια μουκανών κχαζίζ
κόττες: ένας πετεινός με πορφυρό λυρί, άνεβαίνει σ' ένα δαμάτι
χια, και κράζει προς τόν ήλιο.

Συντρίμμια ή στάμνα κείτεται, συντρίμμια στην πηγή.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

καλεί την απομάκρυνσίν του από τόν στρατό.
Έπιστρέφουν εις τό Άμστερδαμ, και ή
τα έπιδώκει με κάθε τρόπον νά έπιστρέψ
διαζύνόν της από τόν μανιώδη τήρανον
κατήντησεν ο άνδρας της. Η άπόφασις έκεί
ταί έπί τέλους εις βάρος του Μάκ-Λέοδ ο
ος καταδικάζεται να πληρώνη μνηστια
τροφήν έχατό φρωρίνια εις την γυναίκα
Άλλά όττε μια φορά δεν έξετέλεσε την
φασιν του δικαστηρίου.

Η Μάτα τόρα, μόλις άνέκτησε την έ
θερίαν της, μόνο ένα όνειρο και ένα πόθο
να γίνη χορεύτρια.

Τόν καιρό που έδλεπε τας γυναίκας της
βάς να χορεύουν τούς συμβολικούς Έκδο
χορούς, σιής ήμέρες της φοικτικής έξορίας
ένοιωθε μέσα της μια περιεργή και άνεξή
τη λαχτάρα να την έμνησχη. Ένοιωθε νέος
θα είχε αυτή τη δύναμη ν' άνοιξη νέους
ζώντας εις την χορευτικήν και εις την μουσ
τέχνην. Και προσέβλεπε άσφαλώς ότι μόν
Μάτα-Χάρι. Μέσα της είχε συντελεσθή μια
γάλη μεταμόρφωσις. Στη φωτιά των δαση
καί του μαρτυρίου της συζυγικής ζωής της
γυναίκα κάρκε, έγινε στάχτη! Και τόρα
μενε μόνο μια πεταλούδα, μια ψυχή, έτοι
μεν πετάξει προς την πιδ όρηλώδη χαράν
ζωής. Έτοι κατόρθωσε να φανή για τ
Παρίσι, την πρωτεύουσάν της Άμασίας.

(Η συνήθεια εις τό προσεχέι

ΤΟ ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΕΡΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΨΥΧΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ι.
ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

— Φαίνεσθε στενωχωρήμένη σήμερα, Τζένη, ελεον ο Γκάθφ πλησιάζοντας διακριτικά και καθήμενος πλάι στη νέα γυναίκα.

Στο μεταξύ γύρω ο χαρούμενος όρμος της έσπερίδος της Δουκίσσης έξακολουθούσε.

— Εισθε πολύ καλάς, φίλε μου, απήντησεν ή Τζένη μ' ένα χαμόγελο. Η αλήθεια είναι ότι ανταπαθώ φοβερά τις έσπερες της Δουκίσσης, ιδίως όταν έχω πρόκειται να χρησιμεύσω ως «εκπαιξής».

— Καταλαβαίνω, ελεον ο Γκάθφ, άπορώ όμως γιατί προσεφέσθητε σεις ή ίδια ν' αναλάβετε αυτή την άγχαρεία.

— Έρεστε! Η καίμην ή θεία Δούκισσα σπανίως έπιβαρύνει τούς άλλους. Σέρεις όμως πού σημασία δίδει σεις έσπερες της και πόσο έπιθυμεί να εύχαριστηθούν οι καλεσμένοι της, ώστε μπορείς να φαντασθής την άπελπισία της όταν ή Βέλμα την είδοποισε σήμερα ότι δεν θα μπορούσε να τραγουδήσθ το δράδυ έξ αιτίας ενός κροισολογίματος. Μια φορά πού έτιστα έδω, δεν μπορούσα να άφηθώ στην παράκληση της θείας μου.

— Όχι βέβαια. Άλλά δεν πρόει να στενωχωρήσθε υπερβολικά. Είμαι βέβαιος ότι θα τα καταφέρετε άρετά καλά.

— Έπειτα, προσέθεσε με άμνηχανία ή νέα, κ' έχω δεν ξέρω τι μου συμβάινει. Η μουσική είναι για μένα ένας ολόκληρος κόσμος. Είμαι τα Άγρια τών Άγίων της Ψυχής μου. Και δεν θέλω ν' άνοιξω μετρός στον καθένα την Όραία Πύλη.

Ο Γκάθφ δεν απήντησεν έγυρε σιγά το κεφάλι στην αναπαικτική σελόγη και έμεινε με το βλέμμα διδισμένο στο ήμισος. Έπέρασαν μερικά λεπτά, χωρίς κανείς από τούς δυό να διακόνη την σιωπή.

Η Τζένη παρατηρούσε, χωρίς να φαίνεται, την λεπτή σιλονέτια του νέου. Όπως συμβαίνει συχνά σ' έκείνους που στεροφνται σωματικής καλλονής, ή όμορφιά της έκανε πάντοτε έξαιρετική έντύπωση. Κι' αυτή την στιγμήν ή Τζένη σήθαιτο για τόν Γκάθφ τόν άπόροστο θαυμασμό ενός καλλιτέχνη για ό,τι όραίο. Μέσα στο βλέμμα της όμως ύπηρχε και κάτι άλλο, κάτι που πλησίαζε προς την μητρική συμπάθεια. Όχι όσση ή διαφορά της ήλικας των ήτοι μεγάλη ή Τζένη ήταν τρία μόλις χρόνια μεγαλύτερη από τόν Ξωγράφο Γκάθφ Ντάλμαν. Μεγαλύτερη όμως εφαινότο ή αντίθεσι των χαρακτηρισμών των. Αυτή όλογόλη, έπιφυλάκτική και άπλη, πάντοτε στη ζωή της απέφυγε τόν όρμος και τόν πολύ κόσμο. Αυτός, τύπος νέου καλλιτέχνη, πού ή φύση είχε προείσει με μια φανταχτή άνδρική όμορφιά και μ' ένα έξαιρετικό ταλέντο στη Ξωγραφική, έσπερο άδελφά από την κίνησι και τό φώς, και άπελάμβανε έξαιτίας την χαρά της ζωής. Από τόν τελευταίο καιρό, όλα τα άριστοκρατικά σαλόνια της Άγγλιας μιλούσαν με θαυμασμό για ένα νέο πίνακά του, την προσωπογραφία της λαίδης Μύρας Ίγγλεμπιν.

Αλφινς. Η Τζένη έλισε την σιωπή και άδιαφορα έλε:

— Λοιπόν, φίλε μου, και ποιά θα είναι τό θέμα τού προσεχούς πίνατός σας;
— Ά, ελεον ο Γκάθφ, διακόποντας την μακρά τόν όνειροπόλο, πάλι μια προσωπογραφία: τό πρότυπο είναι ένας θαυμασός τύπος γυναίκας όμορφιάς: δεν άμφιβάλλω δε ότι ή ψυχή της θα είναι ανάξια της μορφής της.

— Ποιά είναι;

— Η λαίδη Μπράντ.

— Η Φλώρα! άνέκραξεν ή Τζένη. Και την θύσχετε τόσον θελκτική;

— Ό! Είναι θαυμασία! μου φαίνεται παράξενο πως είναι δυνατόν να πλησιάση κανείς τόσο πολύ την τελειότητα. Και με κάποιον διαταγμό προσέθεσε: Άλήθεια, μίς Τσάμπιον, ή τελεία όμορφιά με κάρνει να υποέροω.

— Μου φαίνεται, πως ή γυναίκα ενός άλλου, δεν θα έρεπε να σάς κάρη αυτήν την έντύπωση.

— Φίλη μου, άνέκραξεν έκπληκτος ο Γκάθφ, έδώ δεν πρόκειται για την γυναίκα ενός άλλου. Ένας κάμπος με λουλούδια στην άνατολή του ήλιου, θα μου προσενούσε την αυτήν έντύπωση. Η λατρεία της όμορφιάς είναι για μένα μια θρησκεία.

— Μια θρησκεία χωρίς Θεό, συνεπλήρωσεν ή Τζένη.

— Ά! όχι. Κάθε αληθινή όμορφιά μας έρχεται από τόν Θεό. Έχει θεία την καταγωγή της. Τίποτε κακό σ' αυτό τόν κόσμο δεν μπο-

Ο Γκάθφ ήτο κομμωτής.

ρεί να έχη όραία μορφή. Τίποτε κακό δεν μπορεί να είναι άσχημο.

Η Τζένη έδλεπε τόν φίλο της. Ένώ μιλούσε, ήτο κ' αυτός ένα τέλειον δείγμα άνδρικής καλλονής. Η έλλειψις όμως κάθε ματαιοδοξίας στην ψυχή του, τού επέτρεπε να συζητή εύλυντα για παρόμοιον θέμα, με την γυναίκα την όποιαν ή έμφορμή είχαν εύνοήσει διγυότερον απ' όλες της φίλες της. Η συνομιλία όμως αυτή έκρυβε μέσα της κάτι το είσωνικό για την Τζένη, την στερομένη καλλονή, τόν όποιον όμως ο όραϊός Γκάθφ δεν έφαινε να υποπτεύη.

— Τότε λοιπόν, Γκάθφ, οι άνθρωποι οι στερομένοι καλλονής είναι και στερομένοι κάθε άλλης άρετής, κατά την γνώμη σας;
— Η έλλειψις της όμορφιάς, δεν είναι άσχημη. Η καλώςήν δεν είναι κατέ άσχημη. Η άγάπη και ή έμπνευσι, όταν φαίνον και τό πλέον άναπόσπαστο χαρακτηριστικό ενός προσώπου, τούς μεταδίδουν μια προσωρινή όμορφιά, της όποιας ή άνάμνησις παραμένει διαρκώς σ' έκείνον που την θαύμασε.

Τό ρολόγι τοι δουκικού άνακτόρου κτύπησε όκτώ ώρες.

— Με συγχωρείτε, ελεον ο Γκάθφ, σαν να

ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΚΑΣ ΦΑΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΨ

Ξυπνούσε, κ' απομακρύνθηκε διαστικά. Ήταν τελετάρχης της έσπερίδος της Δουκίσσης, και έπρεπε να φροντίση για τόσα πράγματα.

Και ή Τζένη, μόνη, έδγηκε έξω στη ταράτσα, την φωτισμένη με κινέζικα φαναράκια, άναπολούσα την τόσο ενδιαφέρουσα συνομιλία με τόν Γκάθφ. Ήταν ή άπολογία της Όμορφιάς, από την όποια την έστέρεσεν ή φύσις. Ός τόσο ή Τζένη δεν έννοιωσε καμιά πίκρα να δαγκάη την ψυχή της, στη σκέμη πως δεν ήτο όραία. Είχε συνευθεί τόσο καλά ως τότε να βλέπη σάν θεατής την ζωή των άλλων, χωρίς να λαμβάνη μέρος στόν πρώτο ρόλο. Και χωρίς να τό ξέρη ίσως και ή ίδια, είχε ένβαλλει στόν έαυτό της μια άσθητή ήθική πειθαρχία.

Σε λίγη ώρα ο Γκάθφ, άκού έψαξε παντού, την εύρηκε εκεί.

— Μίς Τσάμπιον! της έλε. Επεί τέλους σάς δρίσκω! Ελν' ή σειρά σας. Τελειώνει τώρα τό κομμάτι τοι διολισφ. Κ' έπειτα ή Δούκισσα θ' άνέθη στη σκηνή ν' άναγγείλη την αδιαθεσία της Βέλμα και βότερα άμέσως θα σάς οδηγήσω στη σκηνή. Εισθε έτοιμη;

Ο Γκάθφ ήτο κομμωτάτος με τό φράξο του και ένα πελώριο κόκκινο γαυράλο από τό είδος που όνομάζοντα έξεμαλίσσμένα στήν μπουτονιέρα του. Και τό άνθος αυτό έδιδε μια καλλιτεχνική νότα στό κατά συνθήκη επίσημον ένδυμα έσπερίδος, πού φορούσε.

Η Τζένη ήτο άναπαυτικά ξαπλωμένη σέ μια ψάθινη πολυθρόνα και κίτταζε με χαμόγελο τό άνήσχο πρόσωπο τοι φίλου της.

— Είμαι έτοιμη, είτε και σκωθώκη. Πώς πάει τό κανόστος; Είναι συμπαθητικό τό κοινόν άπόψε;

— Έξοχα, όλα είναι έξοχα, ελεον ο Γκάθφ. Και ή Δούκισσα είναι ένθουσιασμένη. Άλλά σεις δεν είσθε τό εκλοισ της έσπερίδος; Μά λέστε μου πού είναι ή μουσική σας;

— Εύχαριστώ. Μά δεν θέλω να δλέτω τις γάτες. Προσπαώ να παίξω άπξω. Μ' ένοχλεί πολύ τό γόρεμα των φυλών.

Έπέρασαν στη σάλα τόν κανόστρον και στάθηκαν πίσω από ένα παραβάν και από μια μεταξωτή κωστήρα, κοντά στά σκαλιά που ώδηγούσαν στη σκηνή.

Ο άνοστής της Δούκισσης, της επήλυσεν ο Γκάθφ: «Η άνεμία πού Τζένη Τσάμπιον άχχη την καλώςήν να τραγουδήσση άπξω για σάς στη θέση της κορής Βέλμας, πού είχε την κακήν έμπνευσι ν' άραστήσση άρρώστιας σπέρμα. Πού! έκαμεν ο Γκάθφ πνιγμένος στά γέλια, έπειτα, δλέπων τό σοβαρό πρόσωπο της Τζένης, άνήσχησε μπρος ή φίλη του δοκίμασε ταραχή για την έμφάνισ της έμποδίστ στον κόσμο και θέλησε να την έγκαρδώσση.

— Λέστε μου, μίς Τσάμπιον, θέλετε να σάς συνοδέωσθ έχω στό πίνακα; Νά πάω να φέρω την μουσική; Δεν είμαι σπουδαίος πιανίστας, αλλά έλπίζω να σάς εύχαριστήσω και να σάς δώσω βάρος. . . Δεν θέλετε; Λετε πως δεν ροδάσθε; Τόσο τό καλλιτερο, τόσο τό καλλιτερο. Δότε μου τό χέρι σας ν' άνεδοίμμε τά σκαλιά. Είναι τόσο σκοτεινά έδώ πίσω!

Η Τζένη έκαμε δύο βήματα επάνω στη σκηνή και δρόθηκε άποτόμως έμπρός στο πλήθος τού ζόμου, πού είχε γεμίση έκείνο τό δράδυ τό μουσικό της Δουκίσσης. Ήταν μια μεγάλη γκαλερί, πού έφθανεν έως τό βάθος της είσόδου, στολισμένη με όραία περιστήλιον από μαρμαρίνες κολώνες. Κάι γύρω-γύρω στό χώλ, τα όκτώ σαλόνια τού σάτο με τούς όνομαστούς πίνακας τού Ρέινολδς και τις άρχαίες ταπεταρίες ήσαν κλεισμένα έκείνο τό δράδυ για

νά μή χάνεται ή άκουστική τής σάλας.
 "Η μίς Τσάμπιον προχώρησε έμπρός στη σκη-
 νή και τό ώραίο της άνάστημα έφάνητο άκόμη
 ύψηλότερο εκεί πάνω. Φορούσεν ένα μαύρο με-
 ταξωτό φόρεμα από μαλακό πλεκτό ύφασμα,
 χωρίς άλλο στόλισμα παρά πολύτιμες άρχαίες
 δαντέλλες στο στήθος. Στο λαιμό της φορού-
 σεν ένα πολύτιμο κολλιέ από μαργαριτάρια.
 "Όλοι την έβλεπαν με περιέργεια και μερικά
 ήσυχα χειροκροτήματα χαίρεται την εμφάνι-
 σή της.

Τό όνομα τής Βέλμας, πού ήταν γραμμένο
 στο πρόγραμμα, είχε προκαλέσει τόν δίκαιον έν-
 θουσιασμόν όλων. Και τώρα δοκίμαζαν όλοι μί-
 αν άπογοήτευσι. Χωρίς άλλο, έσκέπτοντο, ή
 μίς Τσάμπιον θα είχε καλώς ή κακώς φωνούλα, μά
 ήταν ποτέ δυνατόν ν' άντικαταστήσει την Βέλ-
 μα; Καί αντί τό κοινόν τής έορτής νά την
 υποδεχθί με θερμότητα και νά την ευχαριστή-
 σή για τήν εύγενεία της και τήν προθυμία της,
 έδειχνε τώρα με τήν ψυχρά του ύποδοχη πόσο
 λίγη έμπιστοσύνη είχε στο ταλέντο τής μίς
 Τσάμπιον.

"Η Τζέννη έχωμονέλασε με συμπάθειαν προς
 τό δύσαστον αυτό άκροατήριον. Έκάθησε στο
 πάνο, συγκεντρώθηκε για μία στιγμή, κ' έ-
 πειτα άρχισε νά παίζη τό πρελούντιο τής με-
 λωδίας του «Ροζάιο».

"Η έξωσία θαθεύα φωνή της πλημύρισε σέ
 λίγο τό σάλα. Μιά θρησκευτική σιωπή και μία
 μυστική λαχτάρα κατέλαβεν έξωφρα όλους όσους
 την άκουσαν. . . Κάθε νότα, κάθε συλλαβή του
 τραγουδιού έδωσαν από τό στόμα τής Τζέννης
 πλάσμενη, θάλεγε κανείς εκείνη τή στι-
 γμή με τόση περιπάθεια, με τέτοια αυ-
 θόρμητη και ελικρινή συγκίνησι, ώστε
 και οι πλέον ψυχροί και άδιάφοροι νά
 κλονίζονται από τά δάθη της ψυχής
 των. "Όλοι έννοιωθαν μίαν άγνωστην ως
 τότε γι' αυτούς και άκατανίκητη φοι-
 ριά στή μαγεία αυτής τής μουσικής.

"Η ώρες πού πέρασα μαζί σου αγάπη μου,
 είναι για μένα ένα κομπολόι από μαργα-
 ριτάρια.

Τά μετρώ μαγεμένος ένα-ένα, ένα-ένα . . .
 Κομπολόι μου. . . Κομπολόι του έρωτός μου ! . . .

Με μία θρησκευτική συγκίνησι, με
 μίαν άφθαστη γλυκιά, με μία τρυφερό-
 τατη μελαγχολία τά λόγια του παθητι-
 κού τραγουδιού έδωσαν ανάγλυ-
 φα από τό στόμα τής Τζέννης Τσάμπιον,
 κάθε νότα, κάθε λέξις, ήταν ένας
 κόσμος όλόκληρος από άναμνή-
 σεις. . . Μία πιστή άτήχησις γυναικεί-
 ας καρδιάς πού δονείται από τήν
 αναπόλησι των περασμένων.

Και ό κόσμος πού την άκουσε κρατούσε τήν
 αναπολή του.

Αυτό δέν ήταν πλέον τραγούδι, ήταν οι θεο-
 μοι παλμοί μιάς καρδιάς γεμάτης από τή νο-
 σταλγία τής αγάπης. . . Παλμοί ρυθμισμένοι
 σέ νότες, παλμοί διάχυτοι, με τό θεομό μέταλ-
 λο μιάς θαυμασίας φωνής.

Κ' έξωφρα, αυτή ή φωνή πού απέδωσε τις
 πρώτες γραμμές τής μελωδίας με μία μελαγχο-
 λική γαλήνη, άρχισε νά ύψώνεται σ' ένα «κρε-
 τσέντο» θλιβερός άγωνίας.

«Κάθε ώρα κ' ένα μαργαριτάρι. . .
 Κάθε μαργαριτάρι και μία προσευχή. . .
 "Ω καρδιά βασανισμένη από λαχτάρα! . . .
 Μετρώ τό κομπολόι ως τόν τελευταίο κόμπο.
 Κ' ένας σταυρός είναι στην άκρη. . .»

Τά τέσσερα τελευταία λόγια έκρυσαν μέσα
 στην έκφρασή τους τόση δύναμη, τόσο πάθος
 και μαζί τέτοιο βαθύ ψυχικό πόνο, ώστε όλοι
 έννοιωσαν τά μάτια τους δακρυσμένα.

Μά ή φωνή ήρώθηκε και πάλιν σέ τόνους πού
 φανέρωναν μίαν έσωτερική φλόγα, πού δέν θα
 σβήση ποτέ, μία φλόγα πού θα συντηρή παντο-
 δύναμο τόν έρωτα επάνω από κάθε απόγνωση,
 επάνω από κάθε θλίψη.

"Ω θύμηςες πού καίτε τήν καρδιά μου!
 "Ω πίκρα άμέτορτη τής γλυκείας αγάπης!
 Κάθε μαργαριτάρι τό φίλω και τώρα
 θά μάθω νά φίλω και τό σταυρό! . . .
 Και τό φίλω και τό σταυρό!»

Με τόν τρόπο πού τραγουδούσε ή Τζέννη τά
 λόγια: «Κάθε μαργαριτάρι τό φίλω» έδιδαν μία
 τέτοια περιπάθεια, μία θερμή ψυχική έκφραση
 ενός έρωτός τόσο αγνού, ώραιον και φλογε-
 ρού, ώστε ν' αποκαλύπτονταν όλη τήν γυναικεία
 της προσωπικότητα, πού κανείς δέν θα μπορού-
 σε νά την ύποπτευή πριν άκούση τό τραγού-
 δι της.

"Η συνοδεία του πάβου έσβυσε σιγά-σιγά σ'
 ένα απαλότατο πανίσιο, και ή Τζέννη, σάν λυ-
 σπημένη πού τελείωσε τό μουσικό της όνειρο,
 σηκώθηκε άργά από τό πάνο και πήγε νά κα-
 ταβή από τή σκηνή, όταν ξέσπασε μία θύελλα
 από χειροκροτήματα. "Η Τζέννη στάθηκε μία
 στιγμή, κίτταξε τόν κόσμο και στο πρόσωπό
 της ζωγραφίστηκε μία έκπληξις πού έβλεπε τό-
 σους ανθρώπους μαζεμένους εκεί μέσα. . . Εί-
 χε ξεχάσει με τό τραγούδι της και τόπο και
 χρόνο. . . Μειδίασε έλαφρά στον κόσμο πού φώ-
 ναζε έξωλας από ένθουσιασμό: «Απόμνη! Ακό-
 με!» Έπειτα στράφηκε και κατέβηκε τά μικρά
 σκαλιά τής σκηνής.

"Εκεί κάτω όμως, στο ήμίφως, μία άλλη κα-
 τάβη τήν περιέμενε πολύ με-
 γαλειότερη και πλέον άπροσδόκη-
 τη από τόν ένθουσιασμό των ά-
 κροατών της. "Εμπρός στα
 σκαλιά τής σκηνής.

"Εσκυψε με έυλάβεια και
 φίλησε με τρυφερό σεβα-
 σμό τό χέρι της. . .

κεται άκίνητος. Μία θανάσιμη ώχρότης ήταν
 χυμένη στο πρόσωπό του. Και τά μάτια του έ-
 λαμπαν σάν δύο άστρα.

Στάθηκε άκίνητος ως τή στιγμή πού ή Τζέ-
 ννη δούεθηκε κοντά του. Τότε με μία διαία κι-
 νησι τήν άρπαξε απότομα από τους ώμους και
 τήν άνάγκασε νά στραφή πάλι προς τή σκηνή.

—Ξαναγύριστε, τής ελε μ' έναν έπαυσιμικό τό-
 νο τής φωνής πού έτρεμε τόσο από τόν πόθο,
 ώστε ή Τζέννη τόν κίτταξε κατάπληκτη, χωρίς
 νά μπορεί ν' άρθρώση ούτε λέξι. Ξαναγύριστε
 εκεί επάνω και ξαναρχίστε τό ίδιο τραγούδι!
 Θά τό ξαναπείτε όλο απ' τήν αρχή ως τό τέ-
 λος, νότα με νότα, λέξι προς λέξι! Μή στέκε-
 σθε λοιπόν! Αναβίψτε, σάς λέγω, αναβίψτε!
 Δέν καταλαβαίνετε ότι είναι ανάγκη, πώς πρό-
 πει νά τό ξαναπείτε;

"Η Τζέννη κίτταξε τά μάτια του Γκάροφ, και
 είδε μέσα τους μία λάμψη πού έβλεπε για πρώ-
 τη φορά στη ζωή της και πού δικαιολογούσε
 τήν έξωφρα και τήν απότομη διαταγή του νέου.

Χωρίς κ' αυτή νά καταλαβαίνει γιατί, ένέκυ-
 ψε. Χωρίς νά πη λέξι ανέθηκε πάλι επάνω στη
 σκηνή, ενώ τά χειροκροτήματα έμείναντο στη
 σάλα.

Κάθισε στο πάνο έτσι σάν αυτόματο, χω-
 ρίς νά σκέπτεται τόν κόσμο καθόλου, πού πε-
 ροίμενε νά την ξανακούσει.

Για πρώτη φορά στη ζωή της δοκίμασε έ-
 πάνω της ένα πείραμα νέο και καταπληκτικό.
 Ποτέ ως τώρα δέν είχε υπακούσει σέ καμ-
 μία προσταγή ή Τζέννη. Και νά τώρα, ότι ένας

νός με κάτωχρο πρόσωπο και με φλογε-
 ρή, την έκαμε με τόν διαίστονο τρόπο
 υπακούη, τήν διέταξε νά ξαναπεί τό
 και ξαναπεί τό ίδιο τραγούδι. Κ' έτσι
 αντίστασι τόν ύπνιστον!

Μόλις κάθισε ή Τζέννη, έν τούτοις έ-
 σε μέσα της νά μή ξαναπεί τό ίδιο
 νε τόσα άλλα ώραία κομμάτια στο
 άρ της. Άρχισε λοιπόν νά παίζη ένα
 πρελούντιο του Μπάχ. . . Καί εκεί πάλι
 ή θεία αυτή μουσική τής έρχοι εν-
 α πλεον μέσα στην ψυχή της. "Όχι, "Όχι
 ναγύριζε στην σκηνή, δέν υπέκυπτε στη
 τροπία ενός έγχοιστικού παιδιού, αλλά
 δοκίμη θέλησι ενός θαθεύα συγκινήσεως
 ανθρώπου, του όποιου ή συγκίνησις μα-
 μίαν άνωτέρα και εύγενή ύπόστασι.

Τό ότι ό Γκάροφ Ντάμαν συγκινήθη
 τή μουσική της σέ τόσο βαθμό ώστε
 σμονήθη τή συνειδημένη εύγένεια των
 του, αυτό ήτο ό μεγαλειότερος έπαινος
 γαλειότερα τιμή πού μπορούσε κανείς νά
 κάμη. Καί ενώ έταίσε τό θεο πρελούντιο
 του Μπάχ και έδωσε στο πάνο
 ές άτηχησις έκκλησιαστικού
 νου με τά δυναμωμένα μουσικά
 λά της, τό έπαυσιμικό: «Π ρ έ
 του Γκάροφ, άντήχησε πάλι σάν
 γή μέσα στην ψυχή της. Καί
 ήθελε ότι έπρεπε νά υπακούη. Τό
 τελείωσε τό κομμάτι της, σπαι-
 ένα λεπτό, έπειτα ξαναρχισε τήν
 άκούοντα του «Ροζάιο». Καί πάλι
 θέλησι του Γκάροφ, τραγούδησε.

"Η ώρες πού πέρασα μαζί σου, αγάπη
 είναι για μένα ένα κομπολόι από μα-
 ριτάρια.

Τά μετρώ μαγεμένος ένα-ένα, ένα-ένα
 Κομπολόι μου. . . Κομπολόι του έρω-
 τός μου ! . . .

«Κάθε ώρα κ' ένα μαργαριτάρι. . .
 Κάθε μαργαριτάρι και μία προσευχή. . .
 "Ω καρδιά βασανισμένη από λαχτάρα!
 Μετρώ τό κομπολόι ως τόν τελευταίο κόμπο.
 Κ' ένας σταυρός είναι στην άκρη. . .»

"Ω θύμηςες πού καίτε τήν καρδιά μου!
 "Ω πίκρα άμέτορτη τής γλυκείας αγάπης!
 Κάθε μαργαριτάρι τό φίλω και τώρα
 θά μάθω νά φίλω και τό σταυρό! . . .
 Και τό φίλω και τό σταυρό!»

"Όταν ή Τζέννη κατέβηκε από τή σκηνή,
 Γκάροφ στέκονταν άκίνητος στην ίδια θέσι.
 πρόσωπό του ήταν τό ίδιο ώχρό, αλλά τά
 τια του δέν είχαν πλέον τήν έκφραση
 τής άχρότητας άγωνίας, πού ύποχέωσεν
 Τζέννη νά υπακούη χωρίς αντίρρηση στη
 όί του. "Ενα θεο φως τό φώτισε τότε
 φώς λατρείας, πού άγγισσε θαθεύα μέσα
 καρδιά τή Τζέννη, γιατί δέν είχε ίδη πικρα-
 νόμοιο ως τότε. Μ' ένα γλυκό χαμόγελο
 πλησίασε και του έδωσε και τά δύο της
 με μία κίνησι χαριτωμένη οικειότητας.
 Γκάροφ πήρε τά χέρια της και τσούγγι
 νεκλάτητη συγκίνησι.

—Θέε μου! Θέε μου! Ψηφίσις χωρίς νά
 άλλη λέξι νά προσφέρη.

"Η Τζέννη δέν ήξευρε πώς νά τόν καθή-
 σι.

—Λοπόν σάς άρεσε τό τραγούδι μου;
 "Αν μ' άρεσε τό τραγούδι σας! Δέν
 ρω αν μ' άρεσε τό τραγούδι σας. . . Δέν
 ρω αν είμαι εύχαριστημένος. . .

—Τότε γιατί θύσκεσθε σ' αυτή τήν πα-
 χή; οφτίσε με γέλοια ή Τζέννη.

—Γιατί; ελε πολύ σιγά ό Γκάροφ. Γιατί
 ναυούσατε τόν πέπλο. . . Καί μετρημα μέσα
 "Αδιντον της ψυχής σας. . .

Καί λέγοντας αυτά τά τελευταία λόγια,
 ρισε νά χέρια τής Τζέννης, πού κρατούσε
 μέσα στα δικά του, έσκυψε με ευλάβεια
 φίλησε με τρυφερό σεβασμό τις δύο παιδι-
 φήσε άφησε αποτόμως τή φίλη του και
 φηγε διαστικά έξω.

(Ακολουθεί)

Χαλιτεχνική και Φιλοσοφική Εβδομας

ΘΕΑΤΡΑ

"Η άρχή τής χειμερινής
 σαιζόν. — Αυτές τις ήμέρες γίνονται ή πιο
 πολλές μεταβολές στα θέατρα της πρωτεύου-
 σης. Μπορεί νά πη κανείς ότι άκριβώς αυτήν
 τήν έβδομάδα κλείνει ή καλοκαιρινή σαιζόν και
 άρχίζει ή χειμερινή.

Σημαντικόν γεγονός για τήν σαιζόν πού άρ-
 χίζει, είναι ή επάνοδος στη σκηνή τόν δυν προ-
 ταγωνιστήν μας: τής Κοτοπούλη και τής Κυ-
 δέλης.

"Η Κα Μαρία Κοτοπούλη με τόν θιασμόν της,
 θα δώση μία σειράν από είκοσι παραστάσεις
 στο «Κεντρικόν», άρχίζουσα από τήν προσεχή
 Πέμπτην, 20 τού μηνός. "Η δέ Κα Κυδελή
 άρχισεν ήδη από τας 4 τού μηνός νά παίζη
 στα «Διονύσια».

"Ο θιασός της Κας Κυδελής περιλαμβάνει τις
 δύο κόρες της διδα Άλκινη Θεοδορίδη και Κα
 Μιράντα Θεοράνη, τήν Καν Άλκινη, και τούς
 κ. κ. Ν. Παπαγεωργίου, Δανδραμάν, Παρα-
 σκενάν, Κ. Μονόστην κ. λ. π. "Όχις με τό
 λαοφιλές «Ρομάντο», πού σημειώνει πάλι κα-
 ταπληκτικές πέννες, και τώρα έτοι-
 μάει τό νέο έργο του κ. Παντε-
 λή Χόρν «Έως και Πείνας», πού
 θεωρείται ως ένα από τά καλύτερά
 του.

"Η Κα Κυδελή μ' ένθουσιασμόν
 και μεγάλη χαρά όμιλεί σχετικά με
 τήν ύποδοχην πού τής έκαμε πάλιν
 τό Αθηναϊκόν κοινόν. "Η μικρή ά-
 ποσία της από τήν σκηνήν τήν έκα-
 με πού έαυθυμήθη. Κ' έτσι τό κοινόν
 πλημμυρίζει κάθε βράδυ τό θέατρον
 «Διονύσια».

—Τό Αθηναϊκόν κοινόν μ' ά-
 γαπούσε και θα μ' αγαπά πάντοτε,
 λέει με χαρά.

"Αλλοι θίασοι πρό-
 ζα. — Φαίνεται ότι κατά τόν φε-
 τερινόν χειμώνα τό θέατρο τής πρό-
 ζας θα περιωρισθί κυρίως στους δύο
 θιασούς των παλαιών πρωταγωνι-
 στριών. "Ο θιασός του κ. Β. Άργυ-
 ροπούλου φεύγει για τας έπαρχίας.
 "Ομοίως ένας σοβαρός θιασός έχει
 σχηματισθί από τόν κ. Αιμ. Βεζάνη
 και άρχίζει και αυτός τας παρα-
 στάσεις του στον Βόλον. Μετέχουν
 α) Κα Σωτ. Ιατρούδαν, Νίτσα Βι-
 τωρή, Βάβλα-Κολυβά, Βέση, Ι. Βλαχο-
 πούλου, Φ. Γιαννοπούλου, Άννα Φούλιαν
 και οι κ. κ. Βεάκης, Γ. Γληνός, Ε. Μαμί-
 ας, Στ. Ιατρούδης, Θ. Αρώνης, Α. Βλαχόπου-
 λος, Ν. Βάβλας, Α. Γιαμάλης, Μ. Παπαδά-
 κης και Χ. Μεσαλάς.

Τό προσεχές Σάββατον και τήν Κυριακήν
 (15 και 16 'Οκτωβρίου) ή δίσ Έλένη Χαλκού-
 σι, ή άλλοτε διευθύντρια του θιασόν των «Νέ-
 σων», θα δώση δύο παραστάσεις στον «Από-
 λωνα» με τό Ρωσισμόν έργον «Βέρα Μιρσέ-
 βας» του Δ. Ουδραντσέφ.

Τό μουσικόν θέατρον. — Από
 τους μουσικούς θιασούς οι περισσότεροι θα με-
 λονον όλον τόν χειμώνα στις Αθήνας. "Ετσι ό
 θιασός Παπαϊωάννου θα παίζη στο θέατρο του
 έως τήν τελευταία έβδομάδα τής 'Αποκρη-
 σης και κατόπιν θα φύγη διά τας Πάτρας. Τώρα,
 μετά τήν είδη Τσαλκιστόν, πού εξακολου-
 θεί νά παίζεται με πολλήν επιτυχία, θ' άνε-
 δώση μίαν νέαν Έλληνικήν όπερέτταν με μου-
 σικήν του κ. Βιτάλη και με λιμπρέτο του κ. Α.
 Κοκκούλα.

"Ο θιασός όπερέττας 'Αλ. Άρνάντοφ θ'
 άρχισή νά παίζη από τήν 21 τού μηνός στο θέ-
 ατρο Κοτοπούλη με διευθυντήν τής όρχήστρας
 τόν Σιμωνάιν κ. Λαίλιον Καρακασήν.

"Ο θιασός του «Μοντιά» διαλύεται και ό κ.
 Οικονόμου φεύγει για τό Παρίσι.

Δημιουργείται όμως νέος θιασός όπερέττας
 από τόν κ. Μιχ. Κοφινιώτη με συνεργασίαν
 των κυριών Έλλης Άφεντιάς, Σάσας Λάμπη,
 Στυλιανοπούλου και Ρούσου. Αί παραστάσεις
 του θ' άρχισουν με τήν όπερέτταν του Στόλτς
 «'Ο Καβαλιέρος».

"Ομοίως θ' άνασκηροτηθί και ό θιασός Φ.
 Σαμαράκη και θα παίζη στις Αθήνας, πού έπιστρέ-
 φει από τήν Θεσσαλονίκην.

"Ο θιασός Ν. Μηλιάδη — Μ. Φιλίππιδη, θα
 παίζη κατά τόν χειμώνα εις τήν Αίγυπτον και
 τό Σουδάν. Συμμετέχει και ή Ζωζώ Νταμάς.

Στό θέατρον «Κυδελής» εξακολουθεί νά παί-
 ζεται ή έπιθεώρησης «Μπερλίνα». Αλλά θα
 δοθί πάλιν ό «Παπαγάλος» του κ. Βώτη τήν
 προσεχή Δευτέραν, 17 τού μηνός, ως τιμητική
 των νεαρών χαλιτεχνίδων διδων Σοφίας και
 Καίτης Βερόνη. Μάλιστα θα προστεθούν επί-
 τηδες και νέα σκηναί.

άρχισή νά παίζη από τήν 21 τού μηνός στο θέ-
 ατρο Κοτοπούλη με διευθυντήν τής όρχήστρας
 τόν Σιμωνάιν κ. Λαίλιον Καρακασήν.

"Ο θιασός του «Μοντιά» διαλύεται και ό κ.
 Οικονόμου φεύγει για τό Παρίσι.

Δημιουργείται όμως νέος θιασός όπερέττας
 από τόν κ. Μιχ. Κοφινιώτη με συνεργασίαν
 των κυριών Έλλης Άφεντιάς, Σάσας Λάμπη,
 Στυλιανοπούλου και Ρούσου. Αί παραστάσεις
 του θ' άρχισουν με τήν όπερέτταν του Στόλτς
 «'Ο Καβαλιέρος».

"Ομοίως θ' άνασκηροτηθί και ό θιασός Φ.
 Σαμαράκη και θα παίζη στις Αθήνας, πού έπιστρέ-
 φει από τήν Θεσσαλονίκην.

"Ο θιασός Ν. Μηλιάδη — Μ. Φιλίππιδη, θα
 παίζη κατά τόν χειμώνα εις τήν Αίγυπτον και
 τό Σουδάν. Συμμετέχει και ή Ζωζώ Νταμάς.

Στό θέατρον «Κυδελής» εξακολουθεί νά παί-
 ζεται ή έπιθεώρησης «Μπερλίνα». Αλλά θα
 δοθί πάλιν ό «Παπαγάλος» του κ. Βώτη τήν
 προσεχή Δευτέραν, 17 τού μηνός, ως τιμητική
 των νεαρών χαλιτεχνίδων διδων Σοφίας και
 Καίτης Βερόνη. Μάλιστα θα προστεθούν επί-
 τηδες και νέα σκηναί.

Από τήν έκθεσιν του κ. Βασιλικιώτη. — Τό Καρμέλι: ένα
 χωρίον της Κορινθίας πού κατοικείται από Έλληνες άποίκους πού
 όμιλουν μίαν περιεργον παρεφθαρμένην Έλληνικήν διάλεκτον.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

"Η άρχή τής έποχής. — Ένώ
 άλλοτε άνοίγαν στην Αθήνα δύο-τρεις μόνον
 χαλιτεχνικές έκθεσεις κάθε χρόνο, κατά τά τε-
 λευταία αυτά χρόνια, δημιουργήθη μία σαιζόν
 όλόκληρη χαλιτεχνικών Έκθέσεων. Διαρκεί
 από τόν 'Οκτωβριον έως τόν Ιουνιον, και άρ-
 χίζει κάθε σαιζόν 40 — 50 έκθεσεις. "Η φετι-
 νή ήσχισε με τήν έκθεσιν της Κας Μινέρβας
 και συνεχίζεται με τήν του κ. Βασιλικιώτη.

Μινέρβα. — "Η ζωγράφος πού κούβε-
 ται με τό ψευδώνυμο Μινέρβα, έξέθεσε στη
 σάλα του Ξενοδοχείου «Σπλέντα» 50 περίπου
 έργα της. Τά περισσότερα απ' αυτά είναι έλαι-
 ογραφίες, αλλά υπάρχουν και μερικές άκονι-
 ρέλλες. "Η Κα Μινέρβα έκθέτει άποκλειστι-
 κώς σχεδόν τοπία και μόνον δύο ταπεινά με
 φρούτα. Συνολικά τά έργα πού έκθέτει ή Κα
 Μινέρβα, είναι μία εργασία έμπειροεισιστική,
 πού όμοιάζει κάπως με τά έργα του κ. Άλ.

Γεραλή. "Η αντίληψις του Άττικού φωτός, μās
 ξαναφέρει στα ίδια μοτίβα. Πλάι στους ήλι-
 ους και στά φώτα, ή Κα Μινέρβα έκθέτει και
 νυχτερινά τοπία. Μά ή νύχτες αυτές είναι
 πολύ φωτεινές, άπίστευτα φωτεινές. "Η έκθε-
 σις της Κας Μινέρβας είναι άρεκέτα ενδιαφέ-
 ρουσα, αλλά χωρίς έξαιρετική πρωτοτυπία.

Α. Βασιλικιώτης. — "Η έκθεσις
 του ζωγράφου κ. Α. Βασιλικιώτη, πού ήλθε τε-
 λευταία από τό Παρίσι, άνοίξε τήν 1η 'Οκτω-
 βριον στις σάλες του κ. Στατηγοπούλου (Φι-
 λελληνών 15) και θα εξακολουθήση έως τό τέ-
 λος τού μηνός. "Ο κ. Βασιλικιώτης σπουδάζει
 στο Παρίσι ως υπότροφος του κ. Ε. Μπενάκη
 κ' έχει έργασθί πολύ και εκεί και στην Κορι-
 νή. Τώρα έκθέτει τοπία, συνθέσεις και προ-
 σωπογραφίες, όλα έμπνευσμένα και εργασμένα
 έξω από τήν Έλλάδα. Παρουσιάζει 98 έργα,
 από τά όποια 17 είναι σχέδια και 18 άκουαέλ-
 λες και όλα τά υπόλοιπα έλαιογραφίες.

Είναι φανερό από τά έργα αυτά, ότι ό κ.
 Βασιλικιώτης έχει δυνατό ταλέντο συνθετό
 και μπορεί νά παρουσιάση χαλιτεχνικά σύνολα
 άξια πολλής προσοχής. Τό χρώμα του είναι
 αλλά και τό σχέδιό του άριμονικό. Μά
 τό φως του είναι ελάχιστο. "Η σκο-
 τεινότης αυτή των ταπεινών του κ. Βα-
 σιλικιώτη, είναι ένα ξεχωριστό χαρα-
 κτηριστικό του. Δέν έξορουμε αν θα
 μείνη πιστός στο σκότος αυτό, όταν
 μελετήση τήν λάμψη Έλληνική φύ-
 σιν. Μά, για τήν ώρα, Έλληνικά έρ-
 γα δέν παρουσιάζει. Γενικά ή τέχνη
 του κ. Βασιλικιώτη είναι χαλαρηκή
 σά και δίνει πολλές έλπίδες ότι
 ό νέος ζωγράφος θ' αναπτύξη μία
 ισχυρή άτομικότητα.

Α. Μπερτσά. — Μόλις κλεί-
 σι ή έκθεσις του κ. Βασιλικιώτη,
 άπό 1ης Νοεμβρίου, θ' άνοίξη
 στις σάλες του κ. Στατηγοπούλου
 ή έκθεσις των νέων έργων της «κα-
 ταστροφής» ζωγράφου διδως Μπερτσά.
 Για τό εκπληκτικό έργο της θα γρά-
 ψουμε προσεχώς.

Α. Γεραλή. — Σήμερον τό ά-
 πογέμια θα γίνει εις τόν «Πάρονα-
 σόν» και τό βραδύ της έκθέσεως
 κόν έργον του θαύσαν του ζω-
 γράφου κ. Απ. Γεραλή. Μερί της
 έκθέσεως αυτής θα γράψωμεν εις τό
 προσεχές φύλλον μας.

Α. Γεραλή. — Σήμερον τό ά-
 πογέμια θα γίνει εις τόν «Πάρονα-
 σόν» και τό βραδύ της έκθέσεως
 κόν έργον του θαύσαν του ζω-
 γράφου κ. Απ. Γεραλή. Μερί της
 έκθέσεως αυτής θα γράψωμεν εις τό
 προσεχές φύλλον μας.

Α. Γεραλή. — Σήμερον τό ά-
 πογέμια θα γίνει εις τόν «Πάρονα-
 σόν» και τό βραδύ της έκθέσεως
 κόν έργον του θαύσαν του ζω-
 γράφου κ. Απ. Γεραλή. Μερί της
 έκθέσεως αυτής θα γράψωμεν εις τό
 προσεχές φύλλον μας.

Α. Γεραλή. — Σήμερον τό ά-
 πογέμια θα γίνει εις τόν «Πάρονα-
 σόν» και τό βραδύ της έκθέσεως
 κόν έργον του θαύσαν του ζω-
 γράφου κ. Απ. Γεραλή. Μερί της
 έκθέσεως αυτής θα γράψωμεν εις τό
 προσεχές φύλλον μας.

Α. Γεραλή. — Σήμερον τό ά-
 πογέμια θα γίνει εις τόν «Πάρονα-
 σόν» και τό βραδύ της έκθέσεως
 κόν έργον του θαύσαν του ζω-
 γράφου κ. Απ. Γεραλή. Μερί της
 έκθέσεως αυτής θα γράψωμεν εις τό
 προσεχές φύλλον μας.

Α. Γεραλή. — Σήμερον τό ά-
 πογέμια θα γίνει εις τόν «Πάρονα-
 σόν» και τό βραδύ της έκθέσεως
 κόν έργον του θαύσαν του ζω-
 γράφου κ. Απ. Γεραλή. Μερί της
 έκθέσεως αυτής θα γράψωμεν εις τό
 προσεχές φύλλον μας.

Α. Γεραλή. — Σ

Η ΕΥΘΥΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ἀπὸ τὴν ἀγριότητα

. . . . εἰς τὸν πολιτισμὸν

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν. . . .

. . . . εἰς τὴν ἀγριότητα.

ΟΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Λωποδύτης. (Ἀπειλητικὰ μέσα στοῦ δά-
σους).— Παρακαλῶ τί ὥρα ἔχει ὁ κύριος;
Ὁ ἄλλος.— Λυποῦμαι.. Εἶμαι κ' ἐγὼ λω-
ποδύτης.

— Τὰ μάθατε; Ὁ κ. Χρυσοκανθαρίδης
θὰ παρασημοφορηθῇ διότι ἔσωσε τὴν ζωὴν
πολλῶν ἀνθρώπων.

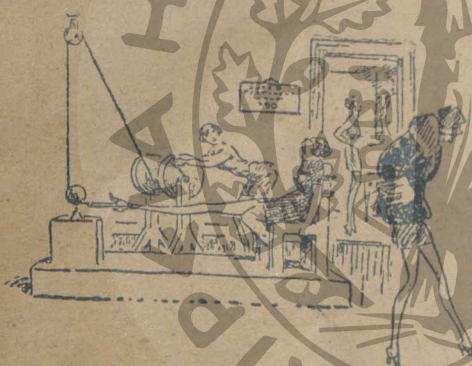
— Πῶς;

— Ἐπώλησε τὸ αὐτοκίνητό του.

— Ὡστε ὁ Ἀλέκος ψευδίζει τόσο πολὺ;

— Τρομερά! Φαντάσῃ ἀφοῦ καὶ μιὰ γε-
ροντοκόρη, πού προσμένει εἰκοσιπέντε χρό-
νια νὰ παντρευθῇ, δὲν εἶχε τὴν ὑπομονὴ ν'
ἀκούσῃ ἕως τὸ τέλος τὴν πρότασίν του περὶ
γάμου...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΒΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Ἀφοῦ τὰ φορέματα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
κοντήνουν πιδ πολὺ γιὰ νὰ φαίνονται περισ-
σότερο τὰ πόδια, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐδιόρθωσαν
τὸ πρᾶγμα μὲ ἄλλον τρόπον. Εὗρηκαν μη-
χάνημα μὲ τὸ ὁποῖον... μακραίνουν τὰ πόδια!

Μαθητής.— Ποῖο εἶναι σωστότερο, μα-
τὰ: πέντε τοῖς ἑκατὸ ἢ πέντε ἐπὶ τοῖς ἑκα-
τοῖς;
Πατέρας.— Τὸ σωστότερο εἶναι 18 τοῖς
ἑκατὸ καὶ μὲ ὑποθήκη.

Ἡ ἀνεμιά (ποῦ ἐφθασε στοῦ σπίνου τῆς θύ-
της γιὰ νὰ περάσῃ λίγες ἐβδομάδες). Ὁ θεὸς
φαίνεται ὅτι ἔχει κρομερὰ ἀσχημο μνημονι-
α.

Ἡ θεία.— Πῶς τὸ κατάλαβες;
Ἡ ἀνεμιά.— Ἔως τὴν ὥρα μὲ φίλη-
σεις φορὲς γιὰ τὸ καλῶς ὀρίσασθαι...

Ἐπαγγελματίας ασφαλιστικῆς ἐταιρείας:
— Πάτε μὲ τὸ αὐτοκίνητο, κύριε; Πό-
τε νὰ ἔξομας πρὶν σᾶς ἀσφαλίσωμεν.

— Ὁχι.

— Πάτε μὲ τὸ ἄμαξι;
— Ὁχι. Συνήθως πηγαίνω πεζὸς στὰ
δρόμους.

— Λυποῦμαι, κύριε, μὰ ἡ ἐταιρεία μας
ἀναλαμβάνει πιδ τὴν ἀσφάλισιν πεζῶν.